MARIN SORESCU

DESCÂNTOTECA

Scrisul românesc
Craiova
1976

Coperta: GABRIEL BRATU

Varianta V.1.0
Februarie 2016

Motto*: „Liniște, că ne uităm în ochi"...*

În acest spaţiu infinit

Ţi-am rămas dator o stare de spirit
Mai elevată şi asta din cauza ta.
Nu că aş voi să-ţi reproşez ceva, dimpotrivă,
Ia-o drept compliment, adus frumuseţii tale
Care — s-o spun pe şleau — prosteşte.
Nu, nu pe purtător, ce te uiţi aşa la mine?
Pe spectator, pe mine în cazul tău, ori al meu,
Ah, logica şi poeţii de azi!
Sint spectatorul dezlănţuirii tale de forţe astrale.
Planetă nedescoperită,
Şi dintr-o dată am dat eu peste ea,
Eu care bănuiam că trebuie să mai existe ceva
În acest spaţiu infinit,
Dar totul s-a întâmplat pe neaşteptate,
Şi iată-mă spectatorul frumuseţii, buimac —
Şi oricât mă scrutam — ideile nicăieri !
Tocmai când voiam să fac şi eu pe firoscosul...
Şi-aşa ţi-am rămas dator o stare de spirit
Mai elevată, culmea e că nici acum n-o găsesc.
Unde am pus-o? Unde mi-o fi capul, doamne?

Îmi vine să vorbesc o limbă străină,
De pildă limba florilor,
Pe care le-am cules azi singur.
De fapt, nici eu nu înţeleg ce spun,
Totul îmi vine pe buze de-a gata,
Ca vorbele cu sensuri uitate
Dintr-un descântec ciudat, auzit de la o babă...

Vreau să-mi fac o descântotecă mare de dragoste.
Dă-mi şi tu o mână de ajutor,
Pune placa, pune-ţi buzele,
Pielea feţii, coada ochilor la lucru.
Părul, dă-i drumul pe spate,
Fă aşa ca şi când ai mătura cu el totul,
Inclusiv pe mine,
Prăfuitul — nu vezi ce sentimental sunt ?
Asta ca să faci vînt,
Foarte trebuincios în vrăji,
Joacă, fă-te frumoasă,
Fă ce ştii — n-o să te învăţ eu.

Sînt într-o stare
Că am trecut în partea cealaltă,
Mai inspirat decât trebuia,
Nu ştiu dacă înţelegi.
Şi totul cântă în jur,
Tu eşti o vrăjitoare, eu zgripţuroiul
Cel calare pe-o coadă de mătură
Şi darnic în declaraţiile de dragoste.

Tertip

Ghici unde bat ?
Pe cine vreu să tapez de-un sărut ?
Află de la mine
Că dacă n-ar mai fi şi lucruri de-astea
Absolut dumnezeieşti,
Deşi sunt de la natură,
Aşa pretinde natura.
Mulţumesc,
Eşti atît de plină de şocuri electrice.
Ce s-ar întimpla, ce s-ar întimpla ?
Lasă că ştii tu.
I-auzi cum arde focul în sobă,
Mai arde cineva cu noi, îţi dai seama.
Ceva care vine din pămînt, de milioane de ani —
Nu vreau să fac filozofie...
Stai, unde te duci ?
Mă refeream la gazul metan, bogăţie naturală,
Arde odată cu noi
O părticică din trecutul geologic.

Du-te şi pupă soba, le rog eu, aş lua-o
În braţe şi-aş dansa cu ea,
Dacă n-aş avea pe cineva gata să meargă
Cu mine în jocul cel mai copilăresc...
Ştii ce, hai să încercăm... ori de-a ce
Se mai joacă azi copiii ?
De-a v-aţi ascunselea — nu,
Că ne-am mai pierdut o dată,
De-atîtea ori,
Ar însemna să cobim, hai să ne jucăm

„De-a v-ati vaţelea!”
Nu ştiu cum e, eu am inventat cuvîntul,
Ţi-l fac cadou,
Tu dă-i un conţinut, sensul major,
Demn de epoca noastră şi hai să-l jucăm,
Chiar dacă nu-l nimerim dintr-o dată
Dar va fi atît de frumos,
Încât chiar şi peste douăzeci, treizeci de ani
Numai să se pronunţe ,,De-a v-aţi vaţelea"
Şi toată lumea să tresară,
Să vezi ochi sticlind
Şi cineva să rostească plin de regret:
Eh, alte vremuri pe-atunci, domnule!
Mai exista poezie cît de cît,
Abia inventase Sorescu descântoteca,
Iar tinerii ştiau să se iubească al naibii de frumos.

Salt

Pe soba de teracotă două căprioare
Cu picioarele dinainte în aer,
Saltul se va termina mîine-poimîine...
Simt neliniştea ta,
Ca o reţea de nervi, de gînduri,
De dorinţe şi amărăciuni în care m-am învăluit.
Învăluit în carnea ta,
Sînt la adăpost de mine însumi...

Ieri două căprioare ne-au tăiat drumul,
Săltând sprintene una alături de alta,
Ca doi sâni. Doi sâni ai naturii mame.
Iată natura mamă în salt, am spus,
Şi-am pus fruntea înfierbîntată pe golul
Dintre cele două căprioare,
Şi-am zburat şi nu m-am mai întors.
Acum văd imaginea lor luată la cald,
Pe soba care încălzeşte muntele înzăpezit.

Tablă

Mereu ne vom lovi de tablă,
La fiecare gest de-aducere aminte,
Când dai să-ţi duci gîndul
Dintr-o parte într-alta,
Căutând o poziţie comodă...
Numai aburul va proteja nelinişţea noastră,
Vremea câinoasă, când nu se vede la doi paşi.

Soldaţii trec încolonaţi şi abia nimeresc drumul,
Dorinţa lor s-a transmis, am înregistrat-o.
Şi somnambulii pe acoperişul ud, nici nu le e teamă,
Bâjbâie fără să bâjbâie, bâjbâie mergînd la sigur,
Dansează învăluiţi în 365 de fire de păr blond,
Lung şi romantic, că iese din strofe.
Şi trece o maşină de pompieri,
Fără să-i vadă, deşi ardeau;
De la un fir de păr s-a întins pălălaia,
Lucru nemţesc inflamabil,
Descrisă, această ieşire
Ar putea da ceva destul de prozaic,
Însă nu sunt de acord, căci depinde cine descrie.

Dacă nu vezi toate rădăcinile visului,
Închide mai bine ochii,
Şi, sub sărutul din aer,
Vei simţi frumuseţea pământului.
El le face pe toate
Cu cea mai mare naturaleţe...
Căprioare, pompieri încolonaţi...
Doi tineri, erau tineri pe cuvântul meu de onoare,

Suiţi pe acoperişul de tablă al pădurii,
Dat cu verde crud, alunecos din cauza ceții,
Mergând mână în mână, nu-i deloc banal,
Căci să vezi ce urmează — acasă în cer, vezi ?
Se duceau în cer să mănânce dude albe.
Şi era ziua a cincea, de fapt a-ntâia,
Iar de la facerea lumii nici prima, nici ultima.

Avusese loc o răpire din cotidian.
Detectivi particulari îşi dădeau cu degetele-n ochi,
Să culeagă probe.
Să culeagă proba contrarie.
N-au găsit dudul, ascuns între nouri
Şi-acum se făceau că plouă,
Chiar ploua.
Natura transmitea mesaje cifrate,
Ei transmiteau tot un fel de poezii
Dar mai clare,
Pentru inamic, imaginaţia lor e cu parametri,
Adică măsurabilă,
Şi cineva a zis, cu ochii închişi :
,.Mereu ne vom izbi de tablă".
Şi chiar aşa era, suna tabla.
Ah, casele cu acoperişurile lor cu tot
Atît de plate şi totuşi incomode,
Şi paşii îndrăgostiţilor alunecând
Cu vîntul vânăt odată.
Cu acel fâşâit ca de roţi pe asfaltul ud.

Dimpotrivă

Cum poate ţine de cald un cuvînt,
Spui că te-ai hrănit o zi
Cu acest *dimpotrivă*,
Care punea capăt, risipea nişte nelinişti.
Sigur că s-au aşezat lucrurile.
Când mai treci spre Ardeal
Să iei seama la straturile de gresii,
Şisturi cristaline, ori ce-or fi,
Ca flori de piatră presate şi aranjate după cotor,
Stînci-broşură.
Când mergi spre Sinaia vezi nişte munţi-carte.

Exact aşa s-au petrecut lucrurile
Şi cu sentimentele mele,
Deşi eu n-am avut timpul geologic la dispoziţie
Să aranjez totul frumos.
Sigur, îmi va fi dat şi acest timp
Dar cui prodest ?
Nici tu nu vei mai fi — în forma aceasta perfectă,
Sculptată şi de mine, în treacăt,
Să le vezi, să le citeşti
Sentimentele presate,
Şi nici eu nu mă voi mai afla-n spatele lor.
Să suflu cald, să gâfâi, să clipesc.
Atunci va fi trist
Şi, oricum, păcat de stratificare.
Însă munţii fi-vor tot munţi.

Dar şi o lună e ceva, cresc din adânc năluci,
Se luptă cu vrăjitoarele.
Una frumoasă îmi e foarte îndatorată,
I-am împrumutat o mătură,
Şi e obligată (moral) să-mi vrea binele,
Cît poate ţine la o vrăjitoare obrazul?
Nu te speria, e o idee care tot fâlfâie
Şi n-o pot prinde de coadă, de coada de păuniță
Şi ce e al tău a fost pus de-o parte.
Ne-a simţit prin preajmă.
Cum simt eu ideca aceea,
Şi totul se tulbura pentru o clipă, se făcea şoaptă.
Urechile îmi ţiuiau,
Ca şi când s-ar fi pregătit să recepteze
Şi undele care nu se aud
Şi dacă suna telefonul, erai ori tu ori eu,
Care mă căutam cu nelinişte ta.
Ah! de cîte ori nu m-am dorit sculptor în carne vie
(Modestia mi-a plăcut întotdeauna).
Brâncuşi ar fi trebuit să cioplească şi-un pat
Dintr-o albie de râu, poate că a şi făcut-o,
Să luăm bine seama pe ce dorm pietrele de râu,
Muzele atât de tandru adormite.

Nu ştiu de ce te văd
Spălând pânza într-un râu de munte,
Cu minunile cele-zise pulpe în apă,
Şi eu să-ţi spun „Te iubesc" de pe mal,
Iar tu să nu-ţi vezi capul din treabă.
Iar eu să vorbesc cu tine la telefon,
Care pentru tine să fie o floare la ureche — o muşcată —
Iar firul — chiar firul apei,
Instalat de instalatorul zis dumnezeu.
Spui că s-a scris piesa vorbită la telefon ?

Bine, dar eu aş meşteri-o mai bine,
Te rog să-mi dai cit mai des telefon.
În numărul meu n-am admis nici un zero
Şi să rugăm pe cineva să înregistreze,
Iar la urmă să ne dea benzile
Să le facem discuri de lună plină,
Discuri pentru descântotecă,
Să înceapă să se învârtă de câte ori plouă
Şi oamenii se simt singuri şi au nevoie
De o iubire neconsfinţită decât prin ea însăşi,
Spusă pe şleau şi pe firul apei,
Pe nemâncate, pe îmbrăcate ori pe pielea goală —
Ce e mai frumos decât trupul omenesc?
O poveste luată din viaţă,
Mai potrivit spus ar fi — ciupită din viaţă,
Care să se termine ca toate poveştile,
Stereotip: *Şi-am încălecat pe-o şa*
Şi-oi mai încăleca
Şi aici placa să fie puţin uzată
Şi să se tot repete.
Iar cineva din *off*, exasperat, să strige : Căsătoriţi-i domnilor,
Oameni buni, căsătoriţi-i pe aceşti neisprăviţi,
Să termine odată povestea.

Such a tuch

Nu pot să fac decât gesturi,
Cuvintele n-au sunet, buzele rotunjesc nişte vorbe
Pentru respiraţia cărora nu mai e aer.
După-amiaza asta o trecem la nopţi, şi pe aceasta.
Poate că tot de aici vine şi numele de nopţi albe,
Numai că acolo aurora boreală
E mai mult decât un clipici.
Pe linişte toate se aud mai bine,
Ascultăm, strămutaţi undeva la marginea lumii,
Trec paşii lucrurilor nefăcute,
Ori ni s-a părut ?
Te ia şi frica. Marea e groaznică zici,
Din senin îţi şi dă o stare.
Acum şi ea e departe, am rupt-o
Ca pe o foaie de hârtie,
Pe care am fi scris „Marea există",
Acum e pe undeva cocoloşită marea,
(ca şi „Marea există")
Şi numai starea ne-a rămas,
Starea aceea de care vorbeai,
Şi pe care eu dau s-o pipăi,
Să văd dacă şi ea e sărată.
M-am tot jucat cu sărurile, în ultima vreme,
Joacă de copii sărind pe sărite
Ca să sclipească tot felul de imagini,
Întâmplări ale noastre şi ale altora,
Când vor fi numai ale altora,
Ferească dumnezeu,
N-or mai avea nici un gust, ori tu ce crezi ?

Zi bună

Ce-o să ne spunem noi,
Când n-om mai avea ce ne spune ?
Acum iată nu ne ajung cuvintele,
Nu ne ajunge aerul pentru ele,
Ne ajutăm de braţe,
De toate celelalte, de-a valma.
Merg cu picioarele tale,
Parcă merg în cârji, ori pe picioroange,
Care mă înalţă deasupra tuturor stărilor
(Păstrez din istorie expresia ,,Starea a treia",
Nu vrei să ţi-o dau ţie, dacă tot am păstrat-o) ?
Mă înalţă deasupra turlelor cu sfirc,
Sus în cer, aproape că dau noroc cu cel de sus.
Dumnezeu să ne ierte !
Şi vorbim un timp despre rai
(El zice că nu există,
Eu susţin contrariul, ori, hai, treacă de la mine,
Există, aşa cu intermitenţe, când este când nu este).
Aproape că ajungem la uite-o nu e
Şi în adâncul sufletului
Tare mă tem că amândoi avem dreptate.
Este rai, dar nu suficient,
Însă aceasta e o problemă mai delicată.
Ţine de viitor.
(În viitor va fi mai mult rai,
Obţinut din rău,
Prin transformarea
Revoluţionară
A lui *ă* în *a* şi a lui *u* în *i*).
Iar noi ţinem de prezent,

Cum te văd şi cum mă vezi.
Cum te văd şi cum mă vezi?
Că şi aici trebuie puţină lumină.
Am avut un moment, când mă rătăcisem în oglinzi
Şi-ai zis
Că dacă mă mai uit mult acolo, îmi închizi oglinzile,
Deşi gîndurile-mi nu urmăreau imaginea,
Se uitau la tine,
După o absenţă întreceai iarăşi aşteptările
Şi constatam,
Uitându-mă la mine,
Că-ţi vin bine vestmintele colorate
Pe pielea de culoarea castanei coapte.
Scoasă din foc cu mâna altuia,
A mea — şi nu mă plâng —
Ca şi când mie mi-ar fi venit bine
Că doar mă uitam la mine în oglinda
(Pe care tu voiai s-o întorci
Cu faţa la perete),
Într-un fel de narcisism generos.
Ne oglindim unul într-altul,
Dacă vei reţine asta
Din toată această psihologie vărsată,
— Vezi că mai e şi pe jos —
Mi-au mai alunecat nişte gânduri,
Se gudură la picioarele tale.
Marş! trimite-le acasă,
Să vadă acea maternitate perfectă,
Dacă vei reţine măcar atât, tot e ceva...
Mai, închide ochii.
Mă voi odihni pe pleoapele tale,
Ca un fluture care trăieşte o zi,
Dar a avut noroc de-o zi bună şi lucrătoare.

Sonete amestecate

Să mai zici că nu e o mistică la mijloc.
Nu vezi că toate se potrivesc într-un mod fantastic ?
Atîtea coincidenţe în viaţa noastră,
Tu în ce zodie eşti ?
Răsfoind acest maldăr de fotografii,
Parcă am venit la o ghicitoare,
Care-mi arată acelaşi chip.
Pică ceva la culoare — îmi vine să-ntreb,
Cu o expresie livrească din jocul cu cărţi.
Nu, nu-mi da poza ta,
Asta zici că înseamnă nu ştiu ce,
Uite, încep să cred în mistica lucrurilor.

Trebuie pe aceste versuri să se nască cel puţin
O mie de copii, ca volintirii lui Garibaldi,
Tot unul şi unul
Altfel înseamnă că noi n-avem nici un talent.
Nu e o idee rea.

Vulcanul mustăceşte.
Vrea să mai spună ceva.
Nu, n-am spus motanul, vulcanul am spus,
Vrea să se şteargă la mustaţă cu Napoli,
Căci e vorba de Vezuviu.
Sunt în prezenţa ta un Vezuviu,
Care se pregăteşte de ceva fantastic
Şi scoate aburi deocamdată, abureşte oglinda cerului,
Ca să nu se spargă.
Cioburile aduc ghinion şi pentru motani.
Nu, acum am zis motani.

Vorbesc tare, fiindcă aşa e firesc.

Se iubeşte şi pe lumină.
Bea pentru mine. Noroc.
Eu şi-n vis aprind lumina.
M-ai văzut şi ghiftuindu-mă cu vise,
Oamenii, când sunt fericiţi,
Oare nu seamănă cu nişte zmei la troaca lor cu vise ?
Îţi vine să-i pupi pe bot
Şi să-i gâdili pe burtă cu piciorul,
Ca pe purceluşi, ca să mai diminuăm comparaţia.

Ce bine că nu s-au lipit de tine nici băutura,
Nici femeile, zici, mai ales femeile,
În loc să dau una jos,
Trebuia să dau ciorchini, ciorchini.
Eh, ce frumos e la cules de vii.

Lumini mici

Adeseori m-am întrebat cum arată iubirea,
Mă întrebam pe vremuri mai des, azi mai rar.
Acum stăm pe două scăunele,
Făcute pentru morți ori pentru vii?
Nu sunt rabatabile, ca fotoliile din avion,
Dar ai senzația că şi ele te pot lansa
În sus şi-n jos.
Ard două lumânări la capul străinei,
Care ți-a fost mamă bună şi iubitoare.
Una cu multă flacără — aceasta sunt eu, zici,
Deşi parcă îți pare rău,
A ars mai mult de jumătate —,
Cealaltă, dreaptă şi cu un echilibru interior,
Cu grija parcă să se vadă arderea
Şi de partea cealaltă,
Ca un cuvînt scris cu indigoul.

Îmi povesteşti viața,
Care n-a fost uşoară,
Copilăria acum ți-o aflu,
Şi fără să vreau îți privesc picioarele frumoase,
Care au lăsat paşi buni
Şi-au ştiut să vină spre mine.

Am aşteptat să se termine lumânarea ta şi-am plecat.
Acum ştiu ce înseamnă, asta e iubirea,
Am văzut-o în ochii tăi
La lumina lumânării,
Deşi eu păream că mă uit după cruci,
Căutam nume semnificative pe cruci.
Ne-am călit şi la lumina lumânării un sentiment,
Care ție ți se pare că pâlpâie în mine,
Dar el arde drept şi cu flacără constantă,
Reglat să respire multă vreme egal.

Aproape

Cum ni se aseamănă scrisul,
E ceva aproape mistic,
Nu deosebesc mâna mea de a ta.
Iată, trec pe curat curentul iscat atunci
Între cele două pahare din care-am băut niţel soc,
Eu parcă stăteam pe un câine-manşon, din greşală.
Cuminte manşon,
Dar mereu mă temeam c-o să mă muşte scaunul.

Primeam mesajele tale ca din străinătate,
Când aştepţi poşta să-ţi aducă veşti
Şi parcă eram într-un vis,
Când vezi pe cel care-ţi scrie scrisoarea,
Ba chiar dacă vrei, poţi să-i atingi genunchiul.
Dar numai atît.

N-am fost învăţat cu răsfăţul
Şi nici nu mi s-au spus multe,
Din cîte aş fi meritat,
Pentru că nici eu n-am spus multe,
Am mers pe subînţelesuri,
Am trăit din subînţelesuri
Şi cuvintele tale îmi veneau atât de bine.
Aş fi vrut să le probez în oglindă,
Ca pe o haină scumpă, cu caro nu-s deprins.

Cu tine am renunţat şi eu la reţinere,
Am dat drumul la băierile sufletului.
Da, şi pe mine mă dor rărunchii de dor
(Tu ai scris asta, eu am scris-o?)

Şi conjugările verbelor tale
Îmi încărcau şi-mi descărcau ochii.
Unde sîntem noi? Şi unde-o să ajungem?

În cimitir există coşuri de gunoaie,
Ca şi când cei de dedesubt,
De sub noi,
Ar avea ore fixe, când vin să arunce resturile de viaţă.

Dumnezeu să-i odihnească şi pe ei
Şi pe cei care caută în calupurile cimitirului,
Liniştea unui foc lăuntric.

Greul pământului

Vezi că prin hârtie eu înţeleg pânză.
Bine, înţelege ce vrei.
Eşti femeie, ţi-e gândul numai la pânzeturi.
Eşti sprintenă azi — şi tu topit —
La colţul gurii ai nişte gropiţe.
Ei, lasă că nu sunt riduri,
Acum bag de soamă cât sunt de şic.
De unde le ai ?
De la mama.
Bravo. Eu am nişte gropiţe în creier
Şi de când am dat de tine calc tot în ele.

Ai spus tu că îţi plac momentele acestea
De reverie,
Visălogeală — visare cu pisălogeală — în gol,
Când eşti gol pe dinăuntru
Şi încheiat la şireturi pe dinafară.
Eu numai atunci sunt om.
Atunci de ce îţi place
Să fii om atît de rar, omule?
Lasă, că nu eşti numai tu.
Serios?
Ştii că sunt foarte ocupat,
Nu ne putem vedea toată ziua,
Că n-am avea ce să ne spunem.
E mai bine aşa, pe furate.

Soare — calupuri de ghiaţă —
Aşa e lumina de-alară
Şi aşa bronzează.

Bea.
Îmi dai numai amărăciuni astăzi,
Nu crezi că a trecut primul val?
Acela, furtunosul, ne-a răvăşit puţin.
Puţin pe tine că eşti insensibil.
Eu la început credeam
Că e un joc al tău, ca să mă prinzi.
Eu n-am sentimentul ăsta.
Mie nu-mi place să fiu stinsă.

Pedeapsa mea n-a ţinut prea mult.
Ce gânduri ai?
Căuşul e locul unde pui capul
Şi te întâlneşti acolo cu greul pământului.

Numai

Odihnă activă, radioactivă, pe muzică
Numai asta visează perdelele,
Pe care cineva ameninţă că va veni să le scoată.
Şi starea aceea de nebunie aproape
Dar e de fapt o dulce împăcare cu universul
Când îţi vine să iubeşti pe toată lumea
Numai ca să intru şi eu în această lume,
Luată *en gros*,
Numai ca să intri şi tu în această lume,
Pe care eu o iau de bună,
Cu toptanul (am găsit traducerea).

Căci tu iradiezi bunătate, pentru că respiri
— Chiar dacă s-a mai spus —
Numai pentru dragoste.

Cercuri, spirale

Pune sânul tău drept pe foaia de hîrtie
Şi lasă-l să se joace, să facă semne,
Tumbe,
Spirale, lasă-l să-nveţe să se iscălească
Şi-ai să vezi că la descifrarea indescifrabilului —
Putea scrie mai citeţ,
Nu l-ai prea şcolit,
Şi-asta iar e bine, că nu e livresc
(Închid paranteza)
— Va ieşi numele meu.
Şt culmea — în lumina cea mai favorabilă!

În lumina ta,
Adică atunci când soarele, deasupra Ceahlăului,
(Să dam sau să nu dăm repere ?
Hai să le dăm că-s din patrie)
Trece prin perdeaua verde.
Se loveşte poc! în oglindă,
Şi într-un avînt al marilor descoperiri
Se întoarce brusc spre noi.

Stăm faţă în faţă pe marginea patului-prăpastie
N-am avut timp să luăm o carte în mînă, de! intelectuali,
Şi ne uităm în ochi, e şi asta o ocupaţie.
Dar parcă ochii nici nu sunt ai noştri.
Reflectă la infinit două fiinţe.

Aburind într-un spațiu de oglindă...
Îmi reglez respiraţia mea

De scufundător sub apă,
Sub apa verzuie din ochi.
Îmi place să plonjez în întunecimea
Pe unde numai calcanii,
Cei care au doar o ferestruică-ntr-o parte,
Se plimbă verticali,
Ca nişte felii de pepene încă netăiate,
Plutind în interiorul sferei muzicale a fructului,
Aşteptând dinţii strălucitori care să le muşte.

Parfum

Femeile au un parfum al lor
Şi lasă o dâră în suflet.
Ar putea să te simtă aerul,
Toată lumea (las'să mă simtă !) după suflet sau după parfum.

Acum trecutul nostru a fost cum a fost
S-o rugăm pe această madonă de teracotă,
Imitată după fraţii della Robia,
Să-l ia sub ocrotirea ei,
Lăsîndu-ne pe noi liberi
Fără trecut şi fără viitor.
Doar cu prezentul în faţă.

Iar când tu îţi dai părul cu mâna,
Îl asvârli în spate
Cu acel gest inconştient al femeilor,
Care se tot încurcă şi se tot descurcă
În propria frumuseţe.
Eu să nu fiu fulgerat de un val de gelozie,
Că cine, doamne iartă-mă, cine ştie pe cine
A mai răcorit acest val blond, dat pe spate
Cu acel gest inconştient.

Mă furnică ceva prin tălpi,
Prin talpa stângă mai ales,
Un mers ca de furnici.
Şi nu vreau să calc apăsat,
În drumul meu spre înainte ca să nu supăr,
Să nu cert cu strivirea acele harnice vieţuitoare.
Fiinţe, care şi ele îşi au menirea lor dumnezeiască

Şi întâmplător mi s-au lipit de talpă
(Întâmplător sau neîntâmplător),
Ca să mă gâdile şi să-mi facă viaţa frumoasă
Să simt că sunt iubit, începând de jos în sus
Când şi eu ard de aceeaşi pornire
De a căuta talpa lui dumnezeu,
Şi de-a o gîdila uşor
Cu acidulat roiul furnicilor
Atunci când el calcă nevăzut
Pe creştetele noastre.

Încropeală

De ce zici că nu-ţi e favorabil peştele?
Poate pentru că depinde atât de mult de curenţii cosmici,
E înghesuit, prins cu uşa
De jetul care vine din stele,
Se varsă curenţii contradictorii în capul lui,
Magnetici, bineînţeles.
Şi el se spală cu ei pe cap
Înoată în electricitate, în magnet.
Îmi place să cred că are o forţă în plus,
Care de-aici i se trage
Şi că s-ar simţi bine în triburi, în cete, înherghelii —
„Acoperişul conjugal nu-l satisface" — textual.
„Însă bine strunit, se mai spune acolo,
E capabil de munca susţinută".
I-am citit zodia mea unui papagal
— Născut tot în peşte —
Lăudându-mă că noi lăsăm în urmă
În multe privinţe
Leul, Fecioara
— Deocamdată pe-ăştia doi
— Şi s-a pus pe-un sporovăit!
Nu înţeleg bine toate vorbele lui,
Cum nu pricep nici zodiacul decât pe sărite,
Decât atunci tind e de bine.

E de bine că tu mă faci să iau cunoştinţă
De misterul care mă înconjoară?

Oare avem noi timp pentru un destin dus până la capăt.
Pentru un destin susţinut?

Încropim o viaţă, din te miri ce,
Şi numai iubirea ne mai saltă puţin deasupra valurilor.
Ne scoate cu capul din apă, peşti, lei, fecioare,
Dar puţin cât ai înghiţit o gură de aer
Şi iar suntem lăsaţi să ne tăvălim acolo jos,
Unde cei vechi localizau infernul.

M-a dat gata vara asta,
Simt o durere în ceafă,
Uit esenţialul,
Nu pun virgulele.
Vara să n-ai pretenţii de stil de la mine,
Nu pot lucra asupra cuvântului.
Toate veştile proaste vin vara
Şi, ca o oază, această vară fierbinte.
La un spital era o soră celebră
Pentru mâna sa rece.
Şi după operaţii era chemată
Să le pună bolnavilor mâna pe frunte.
Toţi o iubeau pentru mâna de bunătate.

Pune mina pe fruntea mea,
Arde, mi-au scos sufletul.

Logodna

Logodna a fost foarte bine pusă la cale,
Toţi eram acolo — şi împricinaţii şi martorii,
A fost o sărbătoare sobră, aproape neobservată.
Inelul era în soare.
Valul îl freca bine cu sare, să nu se coclească,
Să nu prindă scoici.
Mereu îmi vine să pun urechea când aud de scoici,
Ei! nici ele nu mai sună ca pe vremuri.
Ceremonialul s-a desfăşurat fără accidente,
Rudele au fost mulţumite,
Logodnicii nu s-au privit în ochi.

Nu ştiu din ce cauză,
În aer e un gust de sare.
Gust de sare care a tras apă,
O să plouă ?
Buzele mele gustă aerul,
Ca şi cum ar pipăi forma ta în mişcare.
Ne-am luat cu banalităţile,
Ne-am dăruit cotidianului aproape total,
Pînă la ce mai faci,
E o vreme spendidă azi sau o să plouă
(Că trage sarea apă).
Cineva m-a întrebat după aceea dacă am umor,
Asta pe plajă,
Tocmai mă pregăteam să intru în apă
Şi-am rămas locului, surprins,
Iată o întrebare serioasă.
S-ar zice că e o mare moleşeală pe scoicile făcute zob,
Cu vuietul mării, cu tot,

O lene generalizată
Foarte greu de operat în stadiul acesta.
Totuşi un ochi atent nu scapă
Infinita mişculaţie (dă-mi un alt cuvânt),
De alegere a locului de întins cearceaful,
Să fii lîngă, să vezi pe cutare,
Dar să nu-l vezi pe cutare,
Unul vorbeşte mult,
Cu toate că ai dori doar să-l saluţi
Să te vadă el.
Să ai marea în faţă.
Să nu fie copii mici în preajmă.
Cei mai mulţi alunecă spre gard,
Iar cei dinspre gard, trag spre dig
— Curenţii de suprafaţă şi de adâncime —
Şi-ntre toate acestea — mişculaţia (nu mi-ai găsit cuvântul ?)...
Da, lucrez cu negri.
Că te-ai bronzat...
Noi — ca doi străini, însă logodiţi
Şi-aş îndrăzni să spun chiar botezaţi.
Deşi n-am avut curajul să intrăm amîndoi o dată
În aceeaşi mare
Şi Sfântul Ioan Botezătorul în slip,
Cu steagul alb în vârful toiagului
Care ţine loc şi de semnalizare meteo
Steag albastru: valuri, mare agitată;
Steag alb: mare lină
Să lase să se coboare sfântul duh
Până deasupra creştetului nostru,
Care şi el, duhul, nu mai e porumbel, ci pescăruş.
Am ascultat ţipătul pescăruşilor fără tine,
Ei or fi prins peştele acela?
O atingere s-a făcut totuşi
Exact când ochiul mijea

Şi ne privea,
Încercând să ne prindă in imagine.
Era un copil care fotografia urme de paşi,
Înainte ca marea să le mănture,
Să le ia pe făraşul valurilor,
Să le înfulece.
Şi urmele care vin şi pe cele care pleacă,
Aşa grămadă.
Iar aparatul acela ne-a surprins o clipă atinşi,
Dar ca şi când am fi fost la distanţe
De blitz-lumină de noi înşine
Ca şi când n-am fi schimbat cu puţin înainte inelele,
Mâncându-le chiar la aceeaşi masă de taină,
Al meu felul întâi, al tău felul doi,
În aşa fel, încât să nu se bage nimic de seamă
Şi aşa s-a petrecut logodna,
Iar acesta a fost un tablou de Rafael.

Crusta

Nu ştiu dacă e un titlu prea potrivit
Pentru un poem.
Crusta — poezie de dragoste?

Cum se usucă nămolul, toţi se simt nişte reptile,
Te uiţi să le pice coada,
Am numărat cel puţin douăsprezece figuri (ca la şah)
De mers cu noroiul pe tine,
Pe tabla cu pătrăţele de cearceafuri
A buzei de ghiol.
Pinguinul merge de exemplu cu aripile înfoiate,
Romanticul ţine o mână în sus,
Ca la gară,
Îşi ia adio de la soare
Soarele însă nu pleacă,
Ci parcă tot vine
Trage încontinuu tot la linia aceea,
Şi el îl salută,
Mulţi îl salută ca la plecare.

Toate acestea îmi vin în minte,
Chibiţând o partidă de şah
Care e disputată de doi draci,
Şi tabla de şah e întinsă pe un coş de hârtii.

Caută fluidul erotic cu lumânarea,
Că dai în ghiol.
Sănătatea înainte de orice, aud lângă mine,
O părere autorizată încă de acum patruzeci de ani.
Unde e Venus, cea ca spuma de albă ?

Aerul e plin de o împăcare cu soarta de drac,
Însă aşa ne călim noi pentru faza de crin,
Şi crinul trece prin starea de crustă
Şi când iese de acolo, vijâind, spre imaculare,
E atât de frumoasă îmbobocirea.

Stare

M-o fi aruncat cineva la coş, sau mi se pare.
Nămolul e ca opiumul, te-ai uns o dată,
Te tot duci la fund
Şi ce-o să ne facem când o să dispară,
N-o să se mai găsească nici mâl,
Atît de bogat în de toate,
C-a început să nu mai miroase ghiolul, nu simţi ?
Dacă-l tot luăm şi dăm pe noi,
Iar acesta se prepară în sute, mii de ani,
Tot putrezesc viermişori de apă sărată
Şi asta nu se poate de azi pe mîine.
Ţine oul deasupra — atît e de sărată apa,
Toţi aproape că merg pe valuri, înainte mergători în serie,
Şi crusta li se înmoaie, se întorc iar acasă în pieile lor
Sunt bărbaţi, femei — toţi oameni de treabă.

Na, că nici marea nu mai are miros anul acesta,
Ştii mirosul acela de alge,
Scoici, clor, brom, iod, peşte sărat,
Acea pastă de mirosuri
Dacă se poate spune astfel şi se poate (astăzi)
Şi-n locul rămas gol
Te simt pe tine — parfumul acela,
Care s-a bătut
În luptă dreaptă cu mireasma mării
(În briză să ne tăiem sau în sân să ne mirosim ?)
Şi l-a învins, bravo, felicitările mele !
Nările îmi freamătă, adulmecă,
Eşti pe undeva prin preajmă,
Daţi-vă oameni buni la o parte

Că n-am unde să-mi întind poemul aici pe plajă.
Scriu cearceafuri şi stau pe ele la soare,
Păcat că stau singur
Şi nu beneficiez
Decât de unda de dragoste, care vine
Şi-mi citeşte cuvintele.
Dacă scap de reumatism anul ăsta, mă îmbăt,
Spune cineva lângă mine.
Pe toţi ne doare câte ceva,
Ne ungem, ne dregem,
Îmi vine şi mie să ridic mâna în sus
Şi să fac semne, ca în gară,
Vine parfumul tău, pleacă parfumul tău,
Sufletul meu îi cară bagajul.

Bărbia vânătă

Femeile când au bărbie vânătă, e un semn bun.
Vai, ce frumos e!
Mai sunt şi ghionturi bune pe lumea asta,
Vânătăi care să-şi merite numele,
Acestea sunt ca ochii albaştri rimelaţi.
Să te tot uiţi după ei.
Ţi-au cam plăcut ţie ochii albaştri?
Nu ştiu. Îmi e ruşine să mă uit la o femeie,
Să-i pipăi culorile privirii,
Ce sunt eu, mătăsar ?
Lasă astea, ştii că urmează o lună întreagă penibilă,
De penumbră,
Vom lăsa natura să se declanşeze în voie,
Ca o cafea cu zahărul alături
— Amară dar tare —
Va fi o lună tare proastă,
Fără noi, ori cu noi separaţi.

Nu, n-am aşteptat momentul ăsta de mult,
Aşa cum crezi tu.
Hai să ne uităm unul la altul
Şi pentru atunci.
Linişte, că ne uităm în ochi
E un moment periculos,
Putem nimeri alături, doamne fereşte.
Nu e ruşine să spunem că suntem frumoşi,
Oare nu facem şi noi parte din natură
(Ai uitat „integrantă" — parte integrantă, aşa se spune).
Poţi lăuda culorile frunzelor cât vrei,
Dar când te-mboldeşte inima

Să spui despre cineva că e frumos,
Pari deplasat.
Spune tu că sunt frumoasă.
Ca să vezi tu cât sunt de deplasat, da ?
Sigur că eşti frumoasă,
Îţi mărturisesc acum,
Nu că m-ai stârnit tu,
Dar îmi stătea pe limbă să-ţi spun.
Nu ştiu cum am uitat, am avut un lapsus groaznic.
Eşti atît de frumoasă...
Am simţit momentul acela de moleşală
Care ţi se întimplă când perfecţiunea îţi dă un şoc.
Dacă dactilografa va bate „sac",
Ni-l punem în cap.

Eu vreau să te văd,
Când ţi se taie respiraţia.

Valoarea respiraţiei

Şi respiraţia are valoarea ei.
Suntem ca două plicuri cu valoare declarată,
Cu acte, dă-le naibii,
Cu frunze de iederă.
Ce minunat ştiu să respire uneori
Oamenii din ziua de azi!
Adânc şi cu poftă.

E bine să palpite aerul de emoţia noastră.
Şi el s-a emoţionat,
E doar partea sensibilă a pământului,
Cea care pâlpâie, arde.
Ştii că scoatem curcubeie pe nări
— Uite aşa or să ne descopere extratereștrii —
Aceia care nu sunt cu picioarele pe pământ,
Că purtăm în jurul iubirii noastre o aureolă cât bolta.

Acum îmi dau seama de ce mărul e simbolul vieţii:
Pentru că e voluptos.
Nu poate fi mâncat delicat, ci otova
Muşcat cu poftă şi mai e şi rotund.
Da, mărul trebuie mâncat cu ritualul lui.
Vezi raiul, cum stătea Eva în genunchi
La picioarele primului om.
Şi atât.
Fără trădări, deocamdată.
Mânca mărul şi—l stîrnea şi pe tontălău,
Flăcăul legat, aparent,
Îl stîrnea prin ronţăitul ei sănătos.

În versiunea noastră raiul e totul,
De iad să n-auzim.
Dac-o să nimerim în acelaşi iad,
Să te faci că nu mă cunoşti,
Să nu declari nimic.
Ai mîncat tot mărul, puteai să-mi laşi jumătate,
Poate cădea bine,
Acum o să-ntorc raiul pe dos după poame.

Păcat că dragostea nu e în pilule,
Sau nu se poate combate prin pilule.
Când te îndrăgosteşti
Să iei cîteva pe zi şi gata,
Să fii apt de muncă.
Eu mă simt chiar foarte bine
După ce trag aer în piept de câteva ori
Cu condiţia să fii şi tu alături.
Asta îmi dă chef de muncă,
Pot munci opt ore uşor,
Fără să fac nimic,
Vreau să spun
Fără să-mi vină să moţăi.

Erată la rai

În loc de Adam şi Eva a se citi, cutare şi cutare.
La urmă va trebui să mai dăm o erată la erată:
Cutare nu e cutare şi cutare nu e cutare.
Important este că eu ştiu,
Tu ştii.
Restul nu ne interesează.
Eu ştiu că mă iubeşti.
Tu ştii că te iubesc.
Iar restul e tăcere, pss!
— Asta s-o crezi tu şi cu Hamlet,
Totul se ştie,
Totul se vorbeşte.
Ei şi ?

Muzica uşoară italienească
E singura demnă de ascultat,
Eu nici acesteia nu i-am dat de gust.
Nu îţi ajunge o viaţă
Să poţi trăi tot ce se poate trăi.
Câteodată poţi gândi şi aşa.
Accept,
Altădată parcă şi asta e prea lungă.

Noi dilatăm clipa
Şi intrăm în ea,
Ca în rama unei fotografii vechi, de familie:
Domnul şi doamna la o anumită vîrstă,
Totuşi foarte tineri,
El a prins-o de mână,
Simte că ceva se zbate acolo,

La nivel de mână o înfiorare de pleoapă.
Bine spuneai tu
Că mă vezi şi cu palmele,
Când le laşi să-mi mângâie urma
În aerul pe care l-ai gonit o vreme
Ca să mă sufoc de prezenţa ta
(Asta am spus-o eu).
Şi doamna se uită la aparat,
Iar clipa are deja ramă veche,
De lemn încrustat, cu floricele,
Şi amîndoi, şi domnul şi doamna,
Gătiţi decent, nu în costume de epocă din rai
— Îţi aminteşti „Adam şi Eva" de Cranach? —
Cu cravată, guler cu volane.
De-o parte şi de alta clipa,
Cum spuneam.

Nu poţi pune frumuseţea între gratii,
Că deschide orice,
Oricine îi dă drumul.
Asta în legătura cu veșmintele ?
Oricum, îmi place rochia ta de catifea,
Îi prieşte palmei mele, podului palmei,
Care trece cu drag peste ea
Ca podul adevărat peste o şosea clasa-ntâia.
Şi palma parcă-mi e de catifea.
Catifea pe catifea se vrea!
Îţi fac cadou pe ziua de astăzi
Această zicere,
Ca pe un buchet de garoafe,
Cu trei fire de-asparagos.

Rochia de lână

Or să fie cu ochii pe tine,
Aşa poftă de viaţă n-ai avut tu în viaţa ta.
Eşti plin de mine,
În gene ai fire din părul meu,
Pe linia norocului.
Experienţa unei femei
Nu vine din numărul relaţiilor,
Ci din intensitatea lor, înţelegi?
Ba nu, că sunt turc,
Ce facem, dăm lecţii?
Mi-ai încurcat părul de-atîta fierbinţeală,
Că îmi ţine cald ca o blană.

În orice timp, în orice civilizaţie
Dragostea are aceeaşi lungime de undă,
Nu poţi s-o comprimi,
Ea trebuie să se consume în timpul său unic,
Care e al nostru
— Timpul —,
Dar este dictat.

Am fost chemaţi să înfăptuim dragostea,
Vezi că se repetă,
Nu-i nimic,
Ardere,
Purtăm în noi, ne asumăm riscul cenuşii. Stabilim o altă religie,
Că astea nu ne sunt de ajuns,
Astea nu ne satisfac.

Unii trec prin viaţă ca nişte mobile.
De schimbat chihlimbarul cu ametist.
Ce femeie nu are un ametist?
Sună mai bine, nu?
Eu cred că dragostea
Care poate să modifice în bine un om
Nu poate fi imorală.
Dimpotrivă.
Suntem nişte revoluţionari,
Avem şi noi codul nostru.
E foarte frumoasă rochia de lână.

Cros

Buzele sunt o carne vie,
De-atîta sărut, atâta muncă.
Perfecţiunea oboseşte,
Dar dacă nu simţi
Nevoia să ajungi la ea,
Nu poţi avea nici mari idealuri.

Degeaba faci pe grozavul,
Dacă ai şti că mă pierzi,
Că aş opri totul aici,
N-ai mai fi aşa de sigur pe tine.
Ai vrea să reiei viaţa
De unde te-am preluat eu?
Sau tu? Nu mai ştim cine a început,
Cine a preluat ştafeta,
Cine-a pus primul mâna pe ştafetă
Si-a-nceput să fugă,
Ca un disperat pe pista cu zgură,
Săreau pietricelele de sub tălpi
— Se uita lumea cu gura căscată —
Spune cine-a fost acela, eu sau tu,
Că nu-mi aduc aminte.

Cred că amîndoi ne-am repezit
Şi de la concursul de viteză
Am ajuns acum la cros.
Alergăm umăr la umăr,
În masa de inşi,
Potrivindu-ne pasul
Şi ce e bine, e că nu se termină la o sută de metri,

Ci poate ţine kilometri întregi.
Însă ce semnificaţie are fuga?
Asta mă întreb şi eu.
Oricum nu e în legătură cu sportul,
Mergem alături, înţelegi.
Bine, dar cine cronometrează ?
Lasă, nu le duce tu grija.
Ca mâine apare schimbul
Şi noi trebuie să le predăm ştafeta.
Atunci o să ne tot odihnim.
Dar măcar să avem ce povesti,
Să avem ce ne aduce aminte.
Dar de ce să vorbim de lucruri triste, acum ?

Obsesii

Daţi frunzele la o parte de pe noi
Că incendiem... lumea dragă,
Toamna aş zice eu,
Chiar dacă n-ar rămâne...
— Te-ai gândit la mine?
— Lasă-mă să mă concentrez,
Cum naiba să nu mă gândesc,
Că numai asta fac şi o să mă termin gândindu-mă.
M-am început cu gândul din creştet,
Acum sunt pe la genunchi.
Pe la genunchii tăi.
Ar fi bine să mă porţi pe sub piele,
Ca o cămaşă interioară,
Din acelea cu fermoar.
Oare cămaşa lui Nesus era cu fermoar?
Nu era, c-atunci ar fi aruncat-o mai repede.
S-a terminat furtuna, putem vorbi mai încet.
Îmi place civilizaţia egipteană, pentru cultulmorţilor.
Te-ai fi îngropat cu mine?
Tu o ţii una şi bună.
A, sigur că da,
Tu abia dacă vrei să trăieşti.
Dar să te mai şi îngropi cu mine.
Lasă-mă că aceea nici nu era groapă,
53
Era oraş;
Se mutau faraonii la oraş într-o piramidă,
Cine nu şi-ar fi dorit să-i ia cu ei?

Asta era partea lor negativă, de fapt...
Sau pozitivă ?
Ce rost aş mai avea eu fără tine?
Dă-mi o ţigare şi-ţi răspund prin fum,
De altfel ţi-am şi răspuns,
Sigur că da, să ne-ngroape în fum,
Vorbesc de ţigară, pînă una alta.

Puritatea

Puritatea mea te-a distrus.
Da, m-ai amăgit cu curăţenia.
Toată ziua deretici, mă deretici,
Mă muţi dintr-o parte în alta, prin oraș.
Că îţi place să vezi lustru sub mine.
Da, dar te mut bine unde te mut,
Am părăsit morţii aceia?
Mă legi şi mă dezlegi
Când văd cum îţi atârnă chihlimbarul
Nu te uita aşa la mine,
Că acum spun al cui e.
Dar care cucoană n-are un chihlimbar la gât
Mai mare sau mai mic?
Oricum, al tău e foarte apăsător, ca un jug,
De-aceea aş veni din când în când
Să te sprijin.
Poartă-mă pe mine la gât
În loc de chihlimbar
Legat cu lănţişor înnodat de multe ori
Şi cu pietre în montură fină,
Făcând feţe-feţe când te mişti,
Aproape ca şi mine când mă mişti,
Cum stau eu spânzurat.
Copilării, vorbim să n-adormim.
Să nu zici vorbă mare, că acum adorm.
Simt aşa
Că s-a făcut o scurgere de curent în casă,
M-a vlăguit nu ştiu ce, dorm pe mine,
Îmi cad pleoapele — fac zdrang
Ca două uşi care se izbesc de vânt,

Îmi zdrăngăne pleoapele
Ca uşile unui castel părăsit, vraişte,
Sau poate locul chihlimbarului conţine somn cu carul.

Stafiile

Dedicaţia ar trebui să sune asa
„Scurtei de la mâna ta".
Că tu m-ai pus să scriu,
Am scris cu mâna ta,
Dar parcă numai cu mâna,
Cu toate cele,
Sperînd că voi înlătura totul la o perie.
Aşa se zice,
La prima pieptănătură a textului,
Când nu va rămîne decât mâna ta,
Frumoasă, ca o marmoră.
Tot ce ţine de amănuntele statuii
Fiind înlăturat.
Un bloc din marmoră din care scoţi o mână
Şi-o pui să scrie tot pe marmoră, bine'nţeles.
De aceea totul e cioplit,
Săpat adânc
Şi-mi pare rău să stric.

Sunt oameni care se iubesc o viaţă-ntreagă.
Îi priveşte, ceea ce eu nu prea cred, poate.
Mai fac pauze — nu, fără pauze? — mă rog,
Nu întoarce nici unul capul,
O ţin aşa drept înainte?
Nu cunosc problema, dacă tu crezi! ce zici?
Îşi creează, fiind împreună, liniştile lor,
Sunt singuri, ca şi când n-ar fi o pereche.
Trăim în liniştea noastră zgomotoasă
Care dintre noi o fi cu zgomotul,
Zgomotele astea infernale,

Că nici nu ne putem auzi bine.
Lumea e de vină, sunt oameni ca nişte mobile,
Când merg, parcă îşi mută mobila,
De aceea e atâta gălăgie, atâta grijă.
Şi unii tot ca mobila se deteriorează,
Se zgârie, se strică prin lovire,
Le sare cîte-o aşchie.
Şi unde voiam s-ajungem
Cu exemplul celor care se iubesc într-una?
A, ai aruncat şi tu o vorbă.
Ideea perechii nepereche e zemoasă,
Vom mai medita.
Cineva ascultă la uşă, tot intră,
Ne întreabă dacă n-am vrea cafea.
Ştiu, te gândeşti la o casă părăsită,
Undeva într-o pădure,
O colibă bântuită de stafii şi noi printre ele
Şi din când în când
Să ducem degetul la buze şi să le spunem:
Pss! umblaţi în vârful degetelor,
Că aici se trăieşte,
Nu sunteţi numai voi, ce dracu'!

Sfântă oboseală

Un ciripit mic umflă perdelele
Am călcat din greşeală pe un cărăbuş, numai apă,
O picătură cu aripi şi cu picioare.
Bântuie ţânţarii de atâta inundaţie
Şi noi ar trebui să luăm chinină
Pentru frigurile iubirii,
Să mestecăm toată ziua chinină,
În loc de sărutări.

N-am o mână ca o lopată
Şi simt ceva cald şi viu şi mic,
Sânul tău pulsînd
La liniile subţiri din palmă, ca apa la diguri,
Linia norocului încercând să stăvilească stihia,
Lăsându-se impregnată de viitor.
Dulceaţa nu mai e dulceagă,
Şi o să ştim numai noi despre ce e vorba
(Să nu crezi asta),
Sunt atâtea gospodine care cunosc secretele.
Ce cros de imagini !
Gândurile îmi aleargă toate în aceeaşi direcţie,
De parcă de cum te zăresc s-ar da startul
Spre nu ştiu ce stea îndepărtată,
În raport cu care noi ne măsurăm înălţimea de oameni.

Contra clepsidrei

O linişte care seamănă cu somnul,
Ai pe chip.
O mână care parcă nu e a noastră.
A unuia din noi,
O mână în plus, din afară
— Asta am mai spus-o —
Ne citeşte trupurile
— Asta e nou —.
Îmi e ruşine să-ţi spun,
Dar îţi stă bine în doliu.
Te prinde.
Trebuia să se intercaleze
O dungă neagră în spectrul curcubeului.
Vom sări,
După exemplul celor două căprioare,
Şi peste această dungă neagră.
Nimeni nu e vinovat.
Pentru greşelile noastre
Vom plăti noi înşine — bine zici —.

Toată vara un pendul a măturat plaja,
Arătând ore aiurite,
Contra timpului,
Contra clepsidrei de nisip
Care e atât de conştiincioasă,
Chiţibuşară şi se ţine de cadranul ceresc.
Soarele a fost toată vara
Imensul fir cu plumb, oscilând între mare şi munte,
Dar arătând constant,
Măcar pentru o clipă, locul unde trebuie pusă temelia.

Vara punerii temeliei unui castel în lună.

Îți semeni

Egală cu tine însăţi
Şi uşor înclinată spre mine,
Ca turnul din Pisa,
Îţi semeni mai mult.
Aşa ne completăm noi la fel de bine
Pe apă şi pe pământ
(Nu ştiu în aer).
Va trebui să ne facem rost de o cadă,
Să încercăm principiul lui Arhimede,
Marea nu ne mai ajunge!
Şi-apoi în Marea Neagră s-au scufundat atâţia,
Scoţând din ea toate principiile.

O picătură de vin, uite cum tulbură valul
Şi nu mai departe decât ieri
Te amenințam c-o să mă apuc de beţie,
Ca să am şi eu un viciu la bază,
Care e aproape ca o meserie.
Degeaba te prefaci,
Că tu tot eşti beat de mine, îmi zici.
Asta intră la dragoste sau la beţie?
Te întreb.
Nu sunt un conversativ, Om cu conversaţie,
Deşi sunt — dar în anumite condiţii —,
Nu aşa la grămadă,
Intri în mulţime şi-i dai drumul la conversaţie.
Femeile se simt atrase de fluturi cursivi,
De o vervă trecătoare, digestivă
(„Mie îmi spui de ce sunt atrase femeile !").
Însă eu am pretenţia

Că pot face puţină vâlvătaie în jur,
În care toţi să se vadă luminoşi
Şi mai ales cei care au ochelari negri.
I-ai mutat acum pe frunte,
Şi pari o cosmonaută pe terra, în vacanţă.
Eu sunt terra ta, Terra Nova,
Asta e şi o rasă, nu? preoţească?
Fie. Prefer insula, dacă o fi
— „Este", zici.
Eu sunt un insular,
Îmi place să fiu înconjurat de multe valuri
(Mîngîiat) asta în paranteză.
Dar şi de alte insule, mai mici.
Sunt un insular de arhipelag.

Renunţă la manechiura ta astăzi.
Ţi-o vei face la mare punând degetele pe plajă
Să vină mii de scoici de sidef
Să ţi le lustruiască, pe întrecute.
Şi să le vopsească tot cu purpură din Fenicia.
Căci vei fi într-un alt timp, cel antic.

Abstracţiuni

Îmi e teamă de faza abstracţiunilor,
Când vom pune doar creierul la bătaie.
Dar ce să-nţeleagâ el din bătăile inimii —
Pune mâna,
Emite semnale,
Dar numai părul tău lung le poate descifra,
Sunt cu cod, cu coade,
Iar eu mă aflu în perioada părului lung.
Cum ar fi la Picasso perioada albastră.

Într-o astfel de stare ca acuma
Voi primi mesajele tale
Ducă-se trenul, ducă-mă, unde s-o duce,
Căci voi fi mereu pe emisie-recepţie,
Voi scoate doar mâna pe geamul compartimentului.
Şi dezdoind degetele ritmic
Voi lansa acele gânduri de prim ajutor
De care am atâta nevoie
Şi gândurile tale vor veni la timp
Pentru a-mi face respiraţia artificială.
Ai grijă să le lansezi pe calea ferată
În direcţia inversă, fierul
Fiind el un foarte bun conducător de dragoste
Când vrea, se va lăsa convins
De magnetul care face acul busolei
Să se întreacă pe sine.

M-am îndrăgostit de tine până la boală,
Până la cancer,
O lemn, bate-n coasta asta,

De unde-a ieşit Eva,
Pe vremea când era o fâşneaţă
Și raiul mic de două persoane,
Iar eu doar o coastă cu un viitor luminos
-Nu ca acum — că sunt bolnav.
M-am îndrăgostit de tine până la boală.
Până la cancer.
Repet că-mi place ideea,
Îmi place să sufăr pentru tine,
Te rog să găseşti leacul cancerului.
Te voi lăsa, bineînţeles, să iei — încasezi —
Premiul Nobel, cu condiţia să fii conştientă că l-ai luat
Pe inima mea, pe spinarea mea.
Şi era normal să ajungi aici,
Pentru că numai dragostea putea descoperi leacul,
Şi numai în modul acesta.

Cerul

Cerul scăpase sus,
Dincolo de cer,
Mai flutura doar un capăt de nor
Care venea până la noi,
Atingea pervazul.

Comunicarea noastră e mai mult prin
Gesturi începute,
Gânduri rostite jumătate în vorbe,
Jumătate în fapte.
Pun mîna streaşină la ochiul tău
Şi-l privesc atent.
Aşa cum ţăranca se uită la un ou,
În zara uşii,
Dacă are bănuţ
Şi e bun de aşezat cu grijă sub cloşcă.

Mă uit în bănuţul pupilei tale
Şi mă găsesc acolo pus sub cloşcă.
Prind aripi şi zbor în vid,
După cerul care s-a tras în sus,
Dincolo de sine.

Cosaşii

Sunt de o lipsă de vicii ce nu s-a pomenit.
E inuman şi ce trebuie făcut?
Slăbiciunea ta a trecut la mine!
Slăbiciunea mea a trecut la tine.

Îmi amintesc
Cum veneau cosaşii seara frânți
Şi se aşezau la masă ca nişte cărămizi.
Şi numai păhărelul de țuică
Le mai descleşta fălcile,
Şi-n jurul nostru
Parcă miroase a fân proaspăt tăiat.
Şi parcă-am văzut şi şerpii
Alunecând prin poloage
Şi zeama de ierburi crude, buruieni tari,
Flori încolăcite, ca nişte fluturi cu tulpine,
Curcubeie încolăcite.

Depinde de unghiul din care priveşti cuvintele.
Aceste cuvinte mai ales.
Debitate la un pahar de viță veche.
Dacă le priveşti de sus
Le vezi mici de tot, ca nişte furnici
Şi îți vine să le striveşti.
Cum am călcat eu acea gâză.
Înot bine în mintea ta
— Şi iar ne privim în ochi —
Şi iar simt asprimea paharului.
Mă uit la palmă şi simt forma mărului
(Comparațiile vechi rămîn totuşi cele mai bune)
Care-a picat din rai
Exact în palma mea întinsă,
Numai că nu cerea de pomană lui dumnezeu,
Acesta era momentul psihologic, mărul cu şarpe cu tot,
Învăluit în şarpe, ca într-un şervet înflorat.
Ah, sfântă e oboseala cositorilor seara,
După ce fiecare a lăsat o dâră lungă în urma lui,
Culcând două-trei pogoane de miresme,

Până-a tocit buza coasei,
Ce trebuie bătută din nou, mâine în zori.

Oriunde, sus

Îmi e ruşine de nesaţiul acesta, explicabil.
Ieșit din mâna creatorului
În cea mai inspirată zi,
Într-o sâmbătă, după-amiază.

Nu ştiu de unde să te încep,
De unde să te termin.
Eşti fără început şi fără sfârşit,
Ca universul,
Oriunde arăţi cu degetul pe cer — o constelaţie.
Şi afară un val de frig,
Cele 44 de culori ale toamnei
Acum se amestecă,
Vântul, cu degetul, pregăteşte vopseaua
S-o arunce pe foioase.
De ce 44. asta mă întreb şi eu,
Misterele toamnei dragă, (ale doamnei?)
Să-i lăsăm şi ei măcar atât, misterele culorilor,
Altfel totul e atât de clar.
Ardei roşii înşiraţi la cramă,
O ploscă atârnând, ca un nod în gât de emoţie.
Dintr-un camion se descarcă verze,
Căpăţâni şi iar căpăţâni,
A fost o decapitare în lege.
Tăierea verzelor într-o grădină n-o pot compara
Decât cu masacrul pruncilor.
Muntele, plămânul de aer,
Făcând respiraţia artificială a oraşului,
Respiraţie gură la gură
— Exact cum ne înviem şi noi după accidentele

Care sunt aproape mortale —
Iar primul ajutor doarme. (Ce-or fi păzind salvările ?)
Noroc de noi că ştim respiraţia asta
Gură la gură,
Ai ridicat pleoapa, slavă domnului!
Deci nu ne-am strivit decât parţial.

Acum acea volatilizare,
Când totul e rar şi moale,
Muntele e de lână, o flanelă acolo.
Şi te înalţi după mintea
Care ţi-a plecat cu sorcova —
Mă refer doar la mine —
Sorcova vesela spun pe cer,
Oprindu-mă în dreptul fiecărei stele
Şi întrebând din poartă:
Primiţi sorcova? Că e Anul Nou
După calendarul meu care începe cu dragostea
Şi se termină odată cu ea,
Fără a ţine seama de rotirea astrelor şi alte rotiri.
Dar acum e noul an şi simt nevoia
Să sorcovesc în dreapta şi-n stânga.

Via

Poate că există o civilizaţie dincolo
Făcută de cei care mor prematur,
Cu forţe în ei,
Şi aceste forţe
E imposibil ca natura să te lase să le îngropi,
Are şi ea un egoism al ei,
A investit în tine viaţă
Trebuie să-ţi stoarcă viaţă, frumuseţe
Și asta cu riscul
De-a te pune la treabă chiar mort.

Deci dincolo
Trebuie să se deschidă supape nebănuite,
Supape ale minţilor alese,
Că mai ales aceştia mor tineri.
Geniile, savanţii, descoperitorii.
Şi cum ar putea să lase natura
Să-i scape din mână o asemenea pleaşcă.
În fond, n-o costă prea mult viaţa ta,
Şi odată ajuns acolo, totul e pe gratis,
Aşa încât acea civilizaţie intraterestră
(A nu se confunda cu extratereștrii),
Trebuie să fie de-un mare rafinament,
Deţinând toate secretele
Luate în mormânt de oamenii mari
Pe care n-au mai apucat să le spună.
Unul are un secret în pictură,
Altul în arhitectură,
Altul a descoperit o particulă,
Altul un tot,

Altul are un secret în dragoste.
Totul, totul e dat în vileag,
Construind o lume a geniilor
Care n-are nici o legătură cu noi,
Dar o spun aşa pentru că veni vorba.
Aceasta ar fi un fel de viaţă de perfecţionare,
Urmînd apoi moartea de perfecţionare,
Ca, abia după aceea omul să-şi trăiască viaţa
Şi să-şi trăiască moartea,
Deci după ce a trecut prin aceste şcoli.
Ei sunt aici la o şcoală, da.
Şi nu sunt lăsaţi să dea
Decât nişte probe uşoare,
Vagi semne de măreţie,
Ca să nu dibuie vecinii, omenirea
Ce frumoasă e viaţa
Şi atunci, numai ce sunt
Chemaţi brusc dincolo în cancelarie,
Instruiţi, înţepeniţi (de formă)
Şi lansaţi spre sfere mai înalte,
Mai apte de măreţie,
Lansaţi în cer, via pământ.
Ultimul examen e pe drum.

Nu ştiu cum am ajuns noi la această viziune
Sufletele noastre ne stau pe suflet,
Ne apasă cu destinul lor neclar
Şi cred că de-aici plecasem.
Sufletul ar putea să spună orice cântând,
Dar cu ce să cânte,
Dacă n-are gură şi ureche muzicală?
De aceea ne lasă pe noi să vorbim,
Putem să şi cântăm,
În fond cine ne aude,

Şi ceea ce facem noi doi,
Chiar dacă uităm de la mână până la gură,
E veşnic.
E o emanaţie de particule care puteau fi cântec
Dar s-au mulţumit a fi doar dragoste,
Și nimeni nu ştie
Dacă asta e mult ori puţin.
Mult puţin, să fie acolo.

Campari

Am ajuns la trăiri.
Cum mai trăim noi doi, numai dumnezeu ştie.
Numai dumnezeu ştie cum doi şi cu doi fac patru.
Şi la urmă rămîn tot doi,
Dar nu mai sunt primii doi şi cu doi,
Ci unul şi cu unu,
Sau mai bine zis unul şi unu.
Mai toarnă puţin campari
Că m-am încurcat din cauza ta,
Că mă priveşti fix
Şi mă intimidez când ies la tablă,
Pe acoperişul de tablă.
Să număr pisici în călduri,
Care te miri de unde atâta sentiment...
Şi cum reuşesc să mă facă pe mine
Să mă ţin după ele peste oraşul Bucureşti,
Se zice
Că ar fi fost capitala lui Dromichete
Cel de l-a bătut pe umăr pe Lysimach
Şi i-a dat drumul înapoi, cu un umăr învineţit.
Deci, în secolul trei înainte de eră
Se numea Bucureştiul, pe greceşte, Helios,
Ce traduce getul cu acelaşi nume,
Deci de aici a se bucura, în Bucureşti,
(Da. e o ipoteză, o ipoH-nuză care uneşte cele două catete)
De aici ne bucurăm noi de dragoste,
Noi şi pisicile.
Bun. Una la mână.
Alta la mână e că atunci când beau campari
Cred că sunt în piaţa Veneţia, la Roma,

Mi-a plăcut mie campariul de-acolo, ce vrei,
Plus că-mi dădea iluzia că mă aflu
Şi la Veneţia şi la Roma,
Beat de frumuseţi antice şi medievale.

Pe nealteratelea

Cu tot focul nostru sacru,
Abia ne putem aprinde o ţigare,
Nu găsim acea pădure
În care văpaia se ivea
Măcar prin frecarea a două lemne.
La concret suntem nuli,
Şi el (concretul) e cel care formează
Nouăzeci la sută (nu mai mult?)
Din obiectele, întîmplările vieţii noastre.
Mă exersez să blestem, zici,
Aşa că fereşte-te.
Unde să mă feresc, dă-i drumul,
Nu mai sunt colţuri tăinuite,
Cuvintele pot ajunge,
Mă pot găsi oriunde,
Tot mi-ar rămîne neliniştea,
Ca o turlă de flaut
Flautul să zicem că-ar avea turle ca bisericile.
De ce nu ?
Ortodoxe ori catolice ?
Ei, acum o să ne certăm şi pe asta,
O să se producă iar marea schismă,
Deci blestemul tău de exerciţiu e binevenit,
Aş fi atent la culoarea locală.
Unde mă uit ?
În sus, de ce nu se văd stelele ziua?
Culoarea locală a cerului e în funcţie de ochi
Cu ce ochi vezi cerul,
Chiorâşul din noi îl mai lăsăm la o parte
Când e vorba de sublim.

Luna

Voi fi ca o şampanie în somnul tău,
Făcând luna să-ţi răsară doar ţie, în secret.
Trebuie să avem şi noi un secret al nostru.
Pune urechea la pământ,
Ascultă cu părul,
Culcă-ţi părul pe calea ferată,
Cum se mai vorbeşte în tren
Şi ghici despre cine.

Deci să-ţi răsară luna când nici nu te-aştepţi,
Aşa hodoronc-tronc, o cascadă de-argint,
Să te privească în momentele tale cele mai fluorescente,
Când toată eşti ca o reclamă de neon,
Şi asta din cauza viselor, dorinţelor
Care răzbat prin piele,
Ca un câmp de licurici dat brusc în exploatare,
Şi să te ţină aşa sub observaţie luna.

Iar eu, care de obicei
Nu prea iau seama la reclame
Să rămân năuc,
Să stau cu gura căscată,
Încercând să descifrez ce scrii tu acolo,
Cu capul pe umeri,
Ce scrii tu acolo
Cu toată făptura ta în somn,
Când respiri,
Ce scrii când respiri
Un parfum de aduceri aminte cu carul
Și cineva a dat drumul la lună

Peste tine cu cer cu tot,
A rupt gardul de la capătul pământului.

Războinici

Fulgeră.
De la mine i-a venit ideea.
Ca să strălucească,
Să te pună în adevărata lumină,
Să-ţi dea în vileag colţul gurii
Unde te-am sărutat,
Spunând că acela e un sărut bârfit,
Pe la colţuri,
Aşa cum ne vorbeşte pe noi lumea.
Trebuie să insistăm în colţul gurii
Ziceam, cu riscul
De a mă repeta,
Ca să ai o gură până la urechi
Și să poţi pronunţa larg, sonor,
Cuvântul acela pe care-l aştept
De-un veac.

Fulgeră.
Tu ai legătură cu cerul
Peste capul meu.
Cum îşi permite o femeie să fie mai înaltă
Decât un om mare ?
O să chem lumea să ne măsoare de sus până jos.
Ai crescut
Zvâcnind aşa de sub privirea mea.
Ca nufărul prin apă.
Eu am o privire bună
Care permite înflorirea,
Bună chiar şi pentru culturi de microbi,

Darmite pentru ceea ce-mi este drag,
Dar nu trebuie să se profite prea mult de ea.
Te rog strânge-te ca un arc, sub mângâieri.
Un arc arhaic şi periculos la distanţă mică,
Vedem noi ce vom face cu arcul,
Cu cine ne batem,
Pe cine răpunem.

Albicioasa

Voi fi ca o şampanie turnată nervos,
Într-un pahar cu picior lung, lung,
Lung de nu se mai termină.
Voi fi ca o şampanie în visul tău.
Căşunându-ţi acea dulce-ameţeală
A femeilor frumoase
Care dau să fie severe cu sine,
Dar n-au suflu etic,
Şi asta spre binele societăţii,
Şi pentru o clipă
Se abandonează iubirii eterne,
Pentru care au fost create cu premeditare.
Ele ştiu asta, noi de asemenea,
Suntem complici,
Dar ne facem că plouă.
Urâtă expresie! Ce să faci?
Ne mai scapă şi câte-o vorbă mai aşa,
Când iubim.
Ori nu se vede?

Voi fi ca o şampanie în visul tău de aur,
Făcând visul s-o ia razna, să se clatine,
Să se atingă de fire,
Să se urce pe stâlpii
Pe care scrie „Înaltă tensiune. Pericol de moarte",
Să se dea cu capul de alte vise
Mai vechi
Ale tale, că mai ai,
Tot de aur, bineînţeles, îţi plac bijuteriile...
Ah, visele tale mai vechi,

În care nu eu sunt personajul principal,
În care nu fac nici măcar figuraţie
Şi la gândul acesta îmi vine...
Dar ce mă bag ?
Te priveşte,
Visele mai vechi ţi le las proprietate personală,
Te speli cu ele pe cap,
Scuzaţi, iartă-mă, sunt uşor pornit,
Şi membrana lor atingându-se,
Va lăsa să treacă încărcătura electrică
Dintr-unul într-altul, prin osmoză...

Ah, cum mă ameţesc — da, până şi pe mine —
Vâlvătăile de pahar.
Tu eşti pahar şi eu şampanie,
Cum am convenit.
Pahar cu picior lung.

Grabă

Ah, cum smt femeile grăbite, imprudente,
Ai uitat un gând în gâîndul meu,
Nu pot să dorm, mă perpelesc pe el,
Şi mă înţeapă.

Deschid ochii şi dau de luna albicioasă,
Asta era!
Asta erai — luna, o lună!
Ce distanţă pînă acolo şi ce mult timp.

Liniştea

Lumea vrea proză şi cu înaintez cu poezia
Fac mişcări cu regina
Nici măcar nu e, săraca, zici, e nebuna,
Nebunul transformat în nebună,
Merge aşa otova pe tabla de şah,
Dar şi aceasta merge la „V-aţi vaţelea",
E un joc nou zic,
Iar părerea mea-i că e tot regină.

Ascultăm muzică, Beethoven este acaparant
Şi el a scos din linişte nişte forme
Dar vreau liniştea noastră,
Neciuntită,
Fiindcă o cântăm noi
La patru mîini şi-un genunchi, doi genunchi.

Când e încet e sublim, dar şi când e tare,
Tot despre Beethoven e vorba,
Şi chiar când încetează muzica...
Parcă se imprimă linişte pe linişte
Şi apoi ni se dă cântată.

Liniştea mea
Aş vrea să se imprime pe genunchiul tău,
Şi când o să pun urechea
Să aud melodia preferată, cântecul săptămânii,
Uite în genunchi, cum făceau voievozii,
Şi depun juiământul de credinţă
Faţă de trup, de suflet

Care se vrea purtat prin sângele meu,
Cu toate oștile, cu steaguri şi flamuri,
Cum erau pe vremuri,
Tuiuri, cu un cap de lup şi păr lung de iapă.

Numai numerotând transform cererile în caiete.
Îţi aparţine.
Faci ce vrei cu tot.
E sublim să ştii că posezi ceva
Ce este pământ şi nu pe deasupra.
Asta în legătură cu ce-om fi spus-o,
De ce femeile trebuie să fie şi soţii?

Azi am trimis multe fascicole luminoase
Către o prismă de sticlă
Ce descompune lumina în spectru.
Ai simţit? Cum să nu!
Am trimis fascicole de lumină din toţi porii,
Le-ai primit?
Da, stăteam lângă geam,
Înregistrând mişcarea norilor şi jocul,
Calitatea luminii, calitatea aerului.
Unii îşi făceau autobiografiile
Şi spuneau că nu s-a schimbat nimic
În viaţa lor particulară.
Erau felicitaţi
Şi eu îmi ziceam ,,Săracii".

Ai de scris simfonia cifrelor, 1,2,3,
Nu vezi cu câtă meticulozitate socotesc,
Să nu pierd şirul ideilor.
Îţi socotesc paginile, te paginesc,
Se spune paginez,
Dar e mai frumos aşa.

Acestea sunt frunze, cad din mine,
Mă zgâlţâie toamna din rădăcini
Am putea să alergăm după fiecare frunză
Să-i punem o zgardă,
Să le ţinem legate de noi,
Să nu le calce vremea.

Bine c-au scăpat de omizi,
Nişte omizi îmi rod foile scrise
Unele ar trebui să ţi le dau să le păstrezi
Şi când te gândeşti că până şi ele au şapte forme,
Omizile, nu poemele.
De cîteva ori sunt fluturi,
O! se înmulţesc,
Se iubesc în toate cele şapte vieţi,
În toate cele şapte forme de existenţă
Dar asta cu grijă, să nu sară o etapă,
Să nu cumva să ajungă prea repede omidă,
Faza de cocon e importantă,
Plus cele de fluture.

Noi cum să mai prindem aripi?
Aşa rezemându-ne unul de altul,
Iau o aripă din răsuflarea ta
Şi intru în viaţa a câta?

Inefabilul

Ce greu de definit e o prietenie,
Simt asta pe pielea ta — îmi dai voie?
Nu e teatru de experienţe, procedează la fel,
Însă aşa îmi vin mai repede ideile.
Eşti aşa de catifelată...
Ori ce voiam să spun? Unde voiam să ajung?
Nu poate avea o formulă matematică,
Ea se naşte în funcţie de doi oameni
Şi dacă s-ar găsi formula,
Sună telefonul...
N-o să se găsească, da?

Ca să nu mai vorbim de formula iubirii.
Asta e... nu mai răspunde,
Mă enervează lumea
Care-şi tot bagă nasul în viaţa altuia,
Toţi sunt atît de avizi
De un „ce mai faci?"
Am vrut să te văd, că mă apăsa tavanul
Îl dădeam în sus, el iar venea,
Cu mâna îl dădeam în sus,
Ţi-am spus că fac haltere
Când vom fi de tot singuri
Ne vor înghesui lucrurile,
Ne vor băga într-un colţ şi vor dormi pe noi,
Ştii că masa sforăie,
Că scaunul vorbeşte prin somn?
De aceea e bine în doi,
De aceea trebuie cântată perechea
Perechea potrivită la locul potrivit,

Nu mai e loc să arunci un ac în oraşul acesta
Şi-au mai început să cadă şi castanele
Toate se sparg în capul meu
Numai tu nu te spargi în capul meu,
Ba da! ţipi,
Asta o s-o tăiem mai târziu,
Vom reţine doar ideea
Deşi mie îmi place,
Dar gustul public s-a pervertit!
Ce va fi în noiembrie ?

Blestemul doi

S-a umplut casa de fum
Eu ard, nu te speria,
Eu am luat foc.
Bine că eşti aci lângă mine,
Să mă vezi,
Că tu până nu vezi nu crezi,
Nu mai vreau să ard nici eu pe înfundate,
Mi-am dat drumul.
Ai spus că dacă nu te iubesc
Nu ard şi uite proba,
Eu voiam s-o ţin ascunsă.
Sărută aceste făpturi de fum
Care ies din mine, toate sunt eu,
Seamănă cu mine, sunt chiar eu,
Care năpârlesc,
Înainte de a mă îngropa în braţele tale,
În buzele tale.
Un şarpe care-şi leapădă cămăşile multicolore,
Înainte de marea hibernare.

Tot tu îmi vei da zemuri de plante,
De smochine strivite ca să înviez,
Voi suge lapte din sânul tău,
Să mă dezintoxic
De pământul care s-a vărsat în vinele mele,
Şi s-a cerut arat,
Sunt şi pruncul şi tatăl şi sfântul duh,
Dar asta mai la urmă,
Când ne mai vine suflarea
Acum suntem amîndoi cu sufletul la gură

Şi îl bem unul de pe buzele altuia,
Îl sorbim,
Iată o idee de perpetuum mobile,
Fumul meu te îmbracă,
Fumul tău mă despoaie
Am luat foc amândoi.
Ţi-am spus să stai mai departe.
Cine o stinge aceste cuvinte,
Sa fie blestemat.

Alunecarea de castane

S-au copt castanele
Şi tot nu m-am dezlipit de parmen auriu.
E un anotimp de rai,
Raiul plin cu parmen auriu,
Se simţea în toată grădina,
Asta zic şi eu personalitate.
Îmi umplu buzunarele cu castane.

Cum îşi mai permite cîte una să semene cu tine,
Şi să se plimbe, însoțită, sub nasul meu?
Am contemplat aseară o pereche,
Şi am tresărit
Cu inima cât un purice
Dacă eşti tu, dacă sunt eu?

Trebuie să stai lângă mine
Şi să te văd că suferi.
Să mă alinţi,
Să te văd că te nelinişteşti — zici,
Ori pe tine tocmai atunci te apucă dorul de ducă
Haiducia, vrei să pleci în haiducie, zici,
Adică zic
Te apucă placiditatea (pe mine)
Cum să-ţi explic? N-am cuvinte,
De aceea plec după cuvinte frumoase,
Ştii că mă întorc
Oare nu e mai bine
Să fie la mijloc şi-o aşteptare?
Eu sunt omul plecărilor,
Explorator, da, m-a făcut mama explorator,

Dar plec şi mă-ntorc,
Ai avut atîtea ocazii să constaţi.

A ştiut cel de sus ce face,
Dacă ne punea împreună
Rămâneam muritori de foame,
Îmi place să iau vorbă cu vorbă de la tine,
Să-ţi citesc în ochi.
Nu trebuie să mai pun ghilimele
Când citez din ochii tăi,
Ori trebuie?
De exemplu acum,
Când priveşti prin fruntea mea,
Vezi gândurile stratificate,
Gândurile pentru tine — zestre
Cum stau scoarţele maramureşene pe culme.
Eşti o fată cu zestre,
Poate vrei să te măriţi,
Însă numai cu mine are zestrea valoare,
Altfel tu eşti un giuvaer în sine.
Noroc mare c-ai scris şi-naintea mea — zici.
Altfel n-ai fi fost sigur că ai talent.
Tu n-ai mai fi fost sigură — zic,
Credeai că totul vine de la materialul didactic
Păr, ochi, pleoape, mers...

Misterul tău e cum reuşeşti
Să faci artă în jur
Tot ce atingi se preface-n vers,
Se sculptează-n marmoră, în sunete
Da, ai un talent nemaipomenit
De-a smălţui cu artă aerul în care te mişti,
Covorul pe care calci,
Artă fie şi descriptivă,

Numai lăsându-te moale-n marmoră,
Am mai spus?
Nu-i nimic, marmoră se găseşte,
Ori arcuită
În tâmplele mele
Ca un arc de ceas
— Ştii că-mi ţăcăni cam de multişor,
Tic-tacul inimii tale mă trezeşte,
Mă adoarme,
Ştii asta,
Dar vrei s-o şi auzi mereu prin viu grai.

Niciodată nu m-am priceput să aleg,
Am luat totul,
Pană lângă pană — o aripă
Sînt pentru aripile care-mi vin de sus cadou.
Acum ele-mi ocupă jumătate din cer.
Ori cumva am lăcomit?
Întotdeauna am tînjit
După un evantai oriental.

Sigur că e mai frumos să fii implicat
Decât neimplicat
Astfel totul ar lua o altă turnură,
Am participa la alt turnir,
Ştii cum se prezentau aceia în zale.
Din creştet până-n călcâie,
Şi caii tot ca încălţările tale,
Dacă le dădeai un brînci
Cădeau grămadă cal şi călăreţ.

Eu aşa vin să-ţi cer mâna,
Întinsă prin ferestruica timpului tău liber,
În pulover, care imită armura.
Nici n-ai crede.

Şi pe bicicletă
Şi mă întâlnesc cu unul
Tot pe bicicletă,
Dăm din cap, mormăim un „ce mai faci"'
Şi asta e toată lupta.
Tu cine crezi c-o să câştige?
Dă doamne să pice ăla,
Vâră-i (doamne) un cui în pneu.
(Şi noi facem pneuri.
Nu noi doi, industria.)
Dar oricum, până-l schimbă,
Înseamnă c-am câştigat turnirul.

Mătasea

Seara e un cuvânt convenţional,
Pentru că depinde doar de noi
S-o numim dimineaţă.
Dacă treci meridianul
Te trec eu în braţe dacă nu ştii să-noţi.
Dai ceasul înapoi şi ai alt timp,
Tot convenţional,
Pentru că dacă mergi mai departe
— Te duc tot eu —
Şi aşa mai departe.
Se schimbă ora, tabieturi,
Numai dragostea noastră e cam aceeaşi
Asta sunt sigur,
Aş fi vrut şi să probez,
Să-mi bazez afirmaţia pe fapte.
Da, e acelaşi sărutul tău.
Felul mediteranian
În care îţi freamătă nările,
Cum se ascut unghiile
Şi pielea se transformă-n mătase.
Eu am fost mătăsar, mă pricep,
Pe vremuri mătasea se măsura cu cotul
Şi cum îţi spuneam
Oriunde — pune-ne pe noi doi alături,
Şi las' pe noi restul lumii.

Pagina a cincea

Ce este pagina a cincea e mult mai important.
Modelul stilizat de pe fusta în trei culori
Mă preocupă, vreau să-i prind ritmul cosmic.
Nu ţi se pare că am amestecat prea mult cosmosul
În povestea asta?
Dar el de ce-şi vâră nasul în ungherul nostru,
Trimite stele în recunoaştere în zâmbetul tău,
Erupţiile din soare crezi că n-au nici o influenţă
Asupra fustei tale în trei culori, lungă, lungă,
Că de aici plecasem şi tot aici ne întoarcem,
Dar la întoarcere să n-o mai găsim aşa lungă, lungă.
În fond poţi să stai şi fără,
Am studiat-o, am clasat-o, şi vorbeam de cer...
Da, cine poate citi în stele
E un alfabetizat al universului.
Noi silabisim tainele acestea împreună,
Zgribuliţi unul într-altul,
Pentru că ne e frig de univers,
Unde ne-am pomenit dintr-o dată singuri
— Unde n-avem noi norocul — !
Stai să vezi, şi totul e ostil,
Ostilităţile au început de mult,
Încă de la naşterea noastră
Şi simţim până în vârful degetelor de la picioare,
Până în vârful unghiilor,
Că participăm la un dezastru al omenirii
— Din punct de vedere solar —
Şi noi încercăm să dregem
Ce se mai poate drege.
Eu cârpesc jumătate din cer,
Tu jumătatea cealaltă.

Labirintele se creează
Prin învirtirea în jurul unui obiect — subiect.
Dar această rotire se face
În sensul înşurubării soarelui,
Pentru că numai aşa
Se întăreşte ritmul lumii.
Asta vine să întărească
Ce spuneam mai sus.
Peste capul tău,
Spuneam în vânt,
Spuneam la stele
Şi ce ziceam ?
Şi ce ziceam când nu ziceam nimic,
Ce grăiesc eu când tac lângă tine
Hai să văd dacă ai început să mă citeşti.
Fă alfabetizarea pe mine.
Întărim şi noi ritmul universului
Cum ne stă în puteri
Cât ne mai stă în puteri,
Mişcându-ne sacral în sensul rotirii labirintelor
Unul în jurul altuia —
Cred c-am încurcat ceva aici —
Pecetluim mişcarea cu lungi sărutări,
Povestea e cum o să ieşim din labirint.
Pe unde scoţi cămaşa din labirint?
Ai slăbit dar îţi stă bine,
O să ne strecurăm mult mai bine aşa slăbiţi,
Bolnavi de dragoste,
Ne arătăm unul altuia ca unui doctor
Şi el zice: daţi-i înainte,
Nu moare nimeni
Din asta,
Totul e ca subtextul să fie clar şi aşezat.

Când o să vă scârţâie oasele
Mai treceţi pe la mine.
Dar mergem tot împreună, de mână,
Ca la a-ntâia primară,
Când o să te strige la catalog în iad
Să ridici mâna-n sus tu întâi,
Iubită doamnă, parmen auriu.

Discul aruncătorului de discuri

Trebuie să fim mereu împreună
Ca să mă pot încărca de aştri,
Discuri solare, discul lunii,
Discul aruncătorului de discuri pentru descântotecă
Şi tocmai asta nu se poate
Şi trecem la blesteme lin,
Ca alunecarea
Unei dune de nisip peste o altă dună,
Se topesc una-n alta
Nu sunt dulci,
Şi bate şi vîntul acela din deşert
Ai stat vreodată în pustiu
Sa vezi cum se schimbă formele de relief
Şi apar blestemele pe buzele arse
Ale căutătorului de clepsidre?

Bluza are dantelă şi cu gâtul în spuma-i
Răsări din mare — asta e deosebirea —
Tu din mare, eu din nisip —
În albul ei eşti ca în secolul 17
(Sau 16, când erau
Femeile mai frumoase încă
Şi se câştigau prin turniruri,
Nu ca azi la belciuge).
Da, dar asta ar putea să însemne
Că m-ai câştigat foarte uşor.
Protestezi.
Primesc jalba în proţap şi îţi dau dreptate,
Nu este aşa, am luptat, m-am zbătut.
Pentru priveliştea asta cu bluză albă

(Ce peisaj toscan, ce fiorduri?)
M-am pregătit o viaţă întreagă
Tot felul de antrenamente moderne,
Vai de capul meu,
Haltere, scrimă, călărie
(Asta voiam să spun şi eu acuma)
Şi cum rămâne cu secolele?
Şaisprezece, şaptesprezece?
Rămân simplu, în urmă, văzând cu ochii,
S-au dus şi astea, ce-ţi e şi cu trecutul!
Însă tu eşti aici în spumă de laptele cucului
(Asta ar fi trebuit pe latineşte).
Ori, în ce se scăldau zânele?
Ce bine că mai oftez,
Arma mea oftatul, da, e imbatabilă.
Oftatul e ca bumerangul
Oftezi şi iar îţi vine,
Şi eu aşa mă pregătesc iar de luptă,
Vin parcă spre tine
Care stai într-un turn de fildeş şi de apă,
Care se mai cheamă şi foişorul de foc
— Luăm un castel convenţional —
Luptându-mă cu zmeii,
Care îmi aţin calea, pe la colţuri,
Pe la intersecţii fluieră după mine,
Nici vorbă să-ntorc eu capul
Ca Orfeu.
Euridicea mea e înainte,
De ce-aş întoarce capul în urmă?
Fluieră şi vântul — vezi dunele —
Vin tot mai grăbit spre tine
Să nu dea laptele-n foc
Că uite ce cald este afară! Şi tu în spuma dantelii
Îmi dai nişte năluciri,

Ori visez de-adevăratelea?
Suflă peste ochiul meu drept
Să vezi dacă se abureşte.
O, numai o dată să sufli
Şi leşin ca la baia de aburi,
Ori, dimpotrivă pornesc precum o locomotivă.
Umple-mi locomotiva din ochiul drept cu puţină suflare
Că uite, discul lunii vine spre noi,
În mare viteză,
Să ne strivească
Şi eu trebuie să-1 arunc departe,
Încordându-mi toţi muşchii
Să- azvârl vâjâind pe cerul plin de nori.

Dau cu luna după vârcolaci,
Asta fac eu în timpul liber
Dacă vrei să ştii,
Căci mereu mă întrebi ce fac eu
Când nu sunt cu tine.
Am îndeletniciri astrale, mă uit la cer.
Poate că te caut pe sus, da,
Mă uit la cer,
Deşi un savant arab ne învăţa
Că nu trebuie să studiem stelele
Decât pentru a ne alege
Timpul cel mai potrivit pentru rugăciune.

Tratat despre tril

Simt un tril interior
Crescând spre vârfurile degetelor,
Ca mugurii spre suprafaţa primăverii
Se va revărsa în aer gunguritul,
Vom înota printr-un cântec vărsat, dispersat.
Oamenii fericiţi sunt rari,
Şi când dai de câte unul
Îţi vine să-l însemni cu creta pe spinare,
Adă creta să-ţi fac o steluţă
Ziceai că eşti într-al nouălea cer
Ori îţi iei vorba-napoi?
Îţi tragi fotoliul aici.
Da, simt nevoia după baia asta,
— Vai, ce bine e în spumă! —
De ce mă întrerupi, vorbeam de Mediterana.
Simţi nevoia după
Marea Mediterana să intri-n cadă,
Să faci pe Ulise
Rătăcind zece ani într-o cadă,
Ba prinzând-o pe Circe de-un picior,
Ba scăpând-o,
Din cauza mişculaţiilor lui Neptun — săpunul.
De fapt cada are şi ea dreptul să fie cântată.
Ce pui acolo de face atâta clăbuc.
Pentru dumnezeu, pentru mine.
Chiar, spumă din asta puteai să aduci şi tu.
Da, că eu sunt negustor de spumă de mare.
Ar trebui să vând şi purpură
Să mi se dea o corabie
Şi să mi se spună Fenicianul.

Iar a venit Fenicianul acela
Cu purpură în obraji şi cu valuri de lângă Tyr – cu y.

Oricum, în apă eşti mai uşor decât aerul
Acum îmi dau seama cât timp trecu
Şi că ne-am purtat
Luntrile fiecare pe unde-a dat dumnezeu.
Eu de a mea sunt sigur,
Pe pânzele tale nu pot jura.
Ei, jură.
Nu, nu jur, că ştiu eu cum le bate vântul
Eşti cea mai clătinătoare punte,
Chiar şi pe nefurtună.

Miezul pietrii

Ai văzut nişte pietroaie zilele astea,
Le spun aşa nu fiindcă n-ar avea poezie,
Dar fără mine piatra e piatră,
Nu se încarcă de nici o semnificaţie,
Rămâne lucie.
Eu ridic lucrurile la valoare de simbol.
Ca nimica.
Cum făceau faraonii piramidele?
Cu ce macarale? Cu ce mijloace?
Prin puterea de a le ridica la simbol — simplu,
Aşa că dacă mai pleci singură-n munţi,
Vei avea parte de pietre lucii
Comentariile mele fac Carpaţii,
Nu că mă laud,
E mult spus, nu-i nimic, eu nu sunt demi...
Cum îi zice?... urgul,
Nu fac lucrurile pe jumătate...

Pastorala nr. 15

De ce-mi pui la îndoială sentimentele?
Nu, nu eşti scrisă la litera ta,
Te găsesc eu oricum,
Ştiu că eşti în prima parte.
Mă bazez pe memorie,
Am o memorie formidabilă.
Uite că erai chiar pe copertă,
Cum deschizi carnetul de telefoane,
Cel care se aruncă periodic.
Dar mai e până atunci — se aruncă pe fereastră,
Şi nu eu îl arunc ci Altcineva, bănuieşti,
Opinia publică pentru a ne exprima astfel.
Dau de numele tău care-mi sare in ochi,
Ca un parfum de floare de salcâm,
Că toată ţara e tămâiată de flori de salcâm.
Chiar dacă parfumul nu dă în ochi, mie îmi dă,
Ştiai că sunt o excepţie, ţi-am spus chiar eu.

Cei câţiva centimetri de picior
Pe care-i ai în plus
Îţi dau un complex de superioritate
Asupra lui Shakespeare,
Pe care l-ai citit aseară.
De aceea îţi permiţi să-1 citeşti pe sărite.
Din cauza cataligelor prea lungi.

Pastorala nr. 3

Cum deschizi fereastra,
Eşti invadat de bondari.
Un bondar închis cu noi,
Cum naiba o fi rămas închis aici,
I-auzi cum decolează şi aterizează
Ce i-o fi folosind atîta bâzâit ?
Trăieşte din asta,
Ca un copil de ţâţă,
Care nu primeşte ţâţă, până nu bâzâie.

Sonetul XV

Aceleaşi gânduri, aceleaşi reflexe
Parcă-am trăi pe-un indigo,
Aşa obosiţi, buimaci,
Cu nisip în ochi
Toropiţi de zenitul iubirii.
Adorm pe mine şi mă trezesc...
Ei, cum să fie deocheat?
Ţi se pare, aşa e limba română
Cu două înţelesuri.
Fac ochii mari, mult am mai dormit,
Pe tine cine te-a obosit,
Te-a trezit, ţi-a deschis ochii
Ori nu ţi-a trecut toată noaptea
Geană prin geană?

Tot ce e scris înainte de Christos
N-are nici un dumnezeu.
În cafea au apărut nişte figuri
Sugestive, stilizate.
De când suntem împreună
Nu mai pot visa nuduri
Dar bărci poţi să visezi — zici,
Da, iată o barcă în cafea,
Unde s-o fi ducând, traversează goală ceaşca...
Toate se duc departe,
Ai vrea să fugi de mine, pe jos,
Desculţă, despletită,
Să alerge gândurile mele după tine, ca din praştie,
Să-ţi taie calea, şi să te-aştepte
Să faci cruce cu gândurile mele aceleaşi,

Şi tu desculţă şi despletită.

Sonetul XXX

Atât de obosiţi picăm unul în braţele altuia
Sprijinindu-ne în buze,
În vîrful cuvintelor de dragoste.
Îmbrăcat în buzele tale spuneam.
Cuvintele mele îmbrăcate în buzele tale
Ca o defilare de regine, cu hlamide de purpură
Oboseala asta mă odihneşte,
Sfârşeala, înseamnă aproape un început.
Am nervi tari, cremene,
Scapără una două, sar scântei,
Ce-ar fi să dăm foc luminii,
S-o vadă şi alţii
Cu ochii
Ca ai noştri mari, uimiţi,
Care se uită la spectacolul mistuirii de sine.
Toate izvoarele clipocesc peste mine
Parcă-s pe fundul unui râu
Care ţi-a luat părul la vale.

Să visăm

Să visăm o faleză comună,
Dată în comun.
Ca un val comun,
Care să transmită de la unul la altul ceva,
Ca o nelinişte răcoroasă,
Care să te facă
Să vezi într-adevăr marea şi ce înseamnă talazul.
(Talazul e puţin căutat,
Dar când îl cauţi mai mult. nu-l găseşti).
Unde sunt eu
Ar trebui să ardă o flacără veşnică,
O pălălaie continuă...

Sonetul XXXI

Cine face azi sonetele, tu sau tot eu?
Eh, tot eu, pe cine să cadă măgăreaţa —
Expresia prea e din viaţă,
Nu-i nimic, nici noi nu suntem morţi,
Ba chiar prea vii.
Hai, taie, să vedem cum începem,
Ce ritm îmi dai, îmi imprimi,
Ca la formarea planetelor, rupte din soare
Şi cum se-nvîrtea nebuloasa la-nceput aşa şi ele,
Sînt (eu) ca spîrnelul
Care aşteaptă atingerea degetelor,
Să înceapă dansul pe masă.

Întotdeauna la partida asta de sonete
Ne încurcăm, ne certăm, ce-ai dori să-ţi spun...
Douăzeci şi patru de cărţi,
Douăzeci şi patru de sorţi
Bine ştiţi să daţi
Cum meşterul v-a făurit,
Cum zugravul v-a zugrăvit
Aşa şi voi să-mi arătaţi
Asta spui tu,
Nu, nu pun nici o ghilimea
Cine-mi cade la aşternut, în casă,
Asta pică bine,
Ce-i pentru mine,
Ce-i pentru casă
Ce ştiu,
Ce nu ştiu şi surpriza.

Formula asta e cam soioasă,
Mulţi s-au folosit de ea,
O luăm de nouă ?
Depinde cu ce sentiment intri în joc.
Cum să te cânt ?

Ai vrea să mă vezi suferind groaznic,
Agitîndu-mă, făcând gafe,
M-ai descusut dis-de-dimineaţă
Dacă n-am cusururi.
O, zici, ar trebui să ţi le caut în cap,
Că-ncolo nu le-am găsit.
Uite că n-am, le-am terminat,
Ce-am făcut acum zece ani...
Ei, ăsta e un cusur cu aţă albă.
Treceam unul pe lângă altul,
Fără să ne bănuim.

Sonetul XXXII

Începem altul, taie.
Fără să ne bănuim.
Ca două litere ce făceau fără să ştie
Un „nu" cât toate zilele,
Cele de-atunci,
Cum probabil o să se-ntâmple şi mai târziu.
Cu literele?
Nu, cu noi
Iar o să trecem unul pe lângă altul,
Bună ziua, bună ziua,
Nici ghilimele, nici semn de dialog.

Încerci să mă sâcâi
Tatonezi cum aş da din mâini ca disperatul
În caz că s-ar produce ruptura,
Alunecarea de teren,
Tare ne temem de alunecări de teren.
Pe unii i-au îngropat cu case cu tot
S-au închis două dealuri.
Le-au ieşit sufletele pe coş, fumegau.
Te enervează să mă vezi atât de calm,
Când dealurile parcă se strîng
Mie-mi place să mă stângă în braţe natura mamă.
Aş dori să-ţi împrumut din calmul meu de lungă durată.
De ce caut rime rare, dacă nu le folosesc?
Poate le vând, le dau de pomană,
Ori numai de dragul căutărilor
Fac colecţie de terţine.
Persoana de roşu, persoana de ghindă,

Persoana de verde
Persoana de pică...
Îţi cade la aşternut
Cu veste, cu bucurie.
Cu dar de bani — fie!
Nu-i cea mai rară rimă, dar parcă pică bine,
Ne-ar mai trebui ceva şi pentru verde.
Asta la primăvară, acum e toamnă, s-a dus vara,
Suntem amindoi nişte verde-vară, taie...

Sonetul IX

Numele tău intră-n sonete,
Cum se înscriu sandalele în asfalt,
După ce-a suflat cald vântul de miază-zi,
Care mistuie totul.
O, nu te grăbi, stai să citesc
Şi reversul paşilor pierduţi
Ce scrie pe reversul medaliei
Pe care am primit-o vara asta
Şi-o port la gât,
Dar e grea ca un fir cu plumb,
Mă face să merg ţeapăn şi important de atâta iubire.

Îţi pare rău că vii spre torţa care arde
În vârful fiecărui deget al meu,
Învăţat, dedulcit la sunetul viorii,
Că vii spre torţa care arde, pârjoleşte,
Topeşte totul în jur (fără excepţie),
Sunt torid, nu că mă laud,
Dar cred că tot eu am topit şi asfaltul sub paşii tăi
Vântul de miază-zi, care mistuie totul
Pune-ţi ceva pe tine, să nu răceşti
De la mine, care-mi răcesc gura
Făurind degeaba sonete.

Taie, taie-mi avântul
Au clădim noi casă pentru vecie?
Pecetluim contracte pentru eternitate
Sunt din Ghilgameş, două versuri,
Le ţinem pentru motto, dar merg şi la sfârşit.

Noi punem motto la sfârşit,
Ca să semene a început
A începutul lumii... a începutul lumii...
A începutul lumii...

Căuş

Simţeai că sufletul îmi e luat la vale
Pe costişă,
Cu frunzele care, slavă domnului,
Au început să pună foiţă de aur verii
Ce ne-a muşcat
Şi-a întins mâna căuş.
Iată-mă cu ochii înecaţi în fiorii
Pe care nici tu nu ţi-i bănuiai, geizeri fierbinţi,
Şi-i dezgrop cu genele în palma ta,
Sunt miner, tăietor de lemne,
De fire de păr,
Om al muncii, oricum.
Şi ciobanul din mine
Îşi cere şi el drepturile,
Turma, strunga, câinii,
Toate i le-ai luat, cu munţi, cu plaiuri
Da, ciobanul te vede ca un căuş,
Şi se cuibăreşte în el.

Păsări pleacă şi vin din noi,
Din mine parcă pleacă mai multe,
Cuibăriţi unul lângă altul —
Să reţinem această idee.
Se-ntorc mai puţine.
Dar cine să le mai numere.
Oare să fi devenit prea casnici?
În mine e o linişte şi-o siguranţă
Vecină cu somnolenţa, zici tu,
Ai dori să se răsucească un nerv,

Ca otgonul mereu încordat,
Mereu cu spaima de-a se desprinde de ţărm corabia
Prea te simt ţărm lipit
Pentru totdeauna de dâra paşilor mei.
Dă-mi neliniştea stilizată a drăgaicei.
Cum era aia?
Îşi împletea cosiţe din raze de lună
Şi printre ele, flori veştede,
Erau iubiţii ei.
Deci un fel de Circe, c-o vergea vrăjită
În fiecare fir de păr,
Care transformă un fluid făcut inele.
Cârlionţi,
Chiar colac de salvare,
Drăgaica se lega la cap
Cu voinici vlăguiţi, făcuţi cârlionţi.
A dracu' femeie, mai ceva decât
Gorgona şi Gomora
Oare se leagă numele astea, de ce nu?
Gătitul părului la fetele din Oaş,
Ţine două săptămâni,
Îşi tot fac sute de codiţe,
Înainte de-a se mărita,
Stă ca pe ghimpi şi aşteaptă — ginerică
Şi ce vreau să spun cu asta?

Mi s-a pus splina,
N-am mai pronunţat de mult
Această formulă magică din copilărie,
Când dorinţa mea de-a fugi mereu.
Era frîntă
— Cuvintul este exact — de splină,
Care mă făcea să mă opresc
Din goana cu cercul şi să-mi simt gâfâiala

Mă doare splina de-atâta încordare, lângă tine,
Şi tu-mi reproşezi liniştea, relaxarea!
Şi banalitatea trebuie să zbârnâie,
Suntem banali doar aşa de ochii lumii
Dar dincolo de privirile indiscrete
Zbârnâie nişte zmeie
Avântate din capul drăgaicei.
Din iubiţii tăi
(Vechi, învechiţi) am făcut zmeie.
Se înalţă pe cer de fiecare fir de păr
Şi eu vreau să te ţin cu picioarele pe pământ
Şi să-ţi tai legătura cu cerul.
Iată-mă şi gelos, aşa din senin.
Dă-mi să beau lapte din căuş
Şi să adorm cu sufletul la gură,
Cu sufletul tău
Ah, cât ne dorim amândoi o noapte.
Şi atâtea nopţi trec pe lângă noi,
Îmbrăcate în negru,
Nopţi foarte foarte
Ca şi când ar fi înfăşurate în puncte puncte,
Exclamări şi semne de întrebare.

Sonetul XIX

Ideea că circulaţia s-a activat
Nu trebuie pierdută pe drum,
Deşi drumul e tot mai scurt,
Calea, cărarea,
Mi se pune un nod în gât,
Când mă gândesc la urcuşul acesta!
Da, s-a activat până la pericol de moarte,
Zici, nu moare nimeni din asta,
Ia gândeşte-te puţin, dă un exemplu
Cine-a iubit prea mult?
Totuşi există unele semne pe margine
De care e bine să se ţină seama
Oprire pietoni, de pildă.
O să vină vin moment de saturaţie pentru noi doi
Că altfel...
Te priveşte ce pui după două puncte puncte.
Acum şi pe mine atârnă nădragii, nădrăgaicele.
Chiar dacă m-aş scula la patru dimineaţa
Şi-aş face gimnastică la aparate,
N-aş ajunge la rezultatele astea,
Nu mai am burtă, am slăbit ca un ogar
Care fuge după doi-trei iepuri.
Daca prinde?
Dacă prinde măcar vreunul?
Nu asta e important,
Totul e goana după zâmbetul
Pe care mi-l arunci la mare distanţă,
Din ce în ce tot mai departe.
Că şi tu te antrenezi

Iar eu trec prin foc, prin apă şi—l aduc în gură.
De azi încolo n-o să-ţi zâmbesc
Decât cu zâmbetul tău,
Te priveşte dacă o fi fals,
Eu l-am luat de bun.

Iolă

Primele semne de toamnă
O frunză care ţi-a căzut în sân,
În sânul tău sau al meu
Aici e o uşoară confuzie,
Adie cu stropi
De sub iolele care brăzdează lacul.
Nici nu putem să râdem,
Timpul acela nu ne mai aparţine,
Când totul e motiv de zâmbet,
Şi depărtarea lăsată la scară,
Ca un câine,
Parcă lipăie, hlăpăie de nerăbdare să ne înghită.
Nu poţi cumpăra datul din coadă al unui câine,
Bine a spus Disney,

Faptul că de fapt ne iubim
Ne face să ne împleticim la vorbă,
Suntem peltici din dragoste,
Nu găsim cuvintele cele mai potrivite.
Care să meargă la inima cititorului,
Cum se zice,
Cititorul fiind când eu, când tu,
Iată că se termină lumea cu noi.

Te-am lăsat să cristalizezi — o vreme.
Există cristale
Sub formă de creastă de cocoş,
Sub formă de cuburi, conuri.
Zici că ai lăsat soarele să-mi ţină locul

Nu ai putut s-aduci pe ten suficientă sare
Pentru animalul din mine.
Numai moartea şi apa mare
Ar mai putea să ne despartă
Şi iată am avut parte şi de una şi de alta.

Extaz

Ard.
Suflă, suflă-mi şi tu puţin suflet,
Că al meu, iată-l, se mistuie deasupra mea,
Pregătind aureole
Pentru frunţi mai pure, din viitor.

Semeni cu o frescă bizantină,
Stilizată de două ori
(A doua oară stilizată special pentru mine,
Am pus meşterii la lucru),
Pentru că ai cercuri în loc de ochi,
Cercuri în loc de sprâncene şi de pe acum
Simt răcoarea întunericului din ochii tăi,
Iar asta îmi face bine,
Când ard eu industrial, flacără mare
La intrarea în extaz.

Ninsoarea

Are o privire parcă-ar şti totul.
A nins undeva. Natura oftează.
Pieptul tău se umflă gata să sară la mine,
Se dă la om vasăzică,
Ţine-ţi sânii cocoană în lanţ,
Că acum or să sară
Peste uluca bluzei.
Or să rupă nasturii, ferească dumnezeu,
Am mai văzut eu nasturi pocnind
Precum castanele toamna.

Trecu şi anotimpul acesta, al castanelor.
A nins undeva,
Şi eu tot sub descântecul tău mă învârt,
Ca tăciunele în paharul de apă,
Pentru cine descânţi tu de deochi
Cu mine în paharul de apă?
Acum ploaia să zicem că e paharul,
Şi eu sunt eu — şi tu eşti tu,
Dar tu descânţi cu mine
Şi sporovăieşti ceva,
Vorbeşte mai clar, să ştiu şi eu ce fac
Şi cum se procedează cu mine
Ca să am efect, spune-mi şi mie,
Tu eşti vrăjitoarea — n-am zis cotoroanţa
Fiindcă nici unul nu îndeplinim
Baremul de vârstă.
Însă dacă îţi descântă una tânără
E şi mai şi — aşa că dă-i înainte,
Nu vezi cum mă topesc?

Am ajuns la trăiri, cum mai trăim ?
Da, ninge, a nins, o să ningă undeva,
Potopind cu alb.

La izvoare

Focul mitraliază în sobă,
Ocheşte tâmpla cerului, bănuită, prin horn
Şi mai multe focuri se zbuciumă-n mine.
Iată-mă complice cu soba
La tulpina unui alt anotimp,
Ca şi când ar fi vorba de o faptă urâtă
Şi trebuie să ardem ceva.
Acum or să tăbărască femeile pe tine
Ca pe căpşuna coaptă.
Vorbeşte gelozia ta,
Că până la urmă tot aici ajungem,
Ţi-am pus carnea la lucru şi sângele,
Ca tot vorbeam adineaori de împuşcături,
A luat-o năvalnic prin obraji.
Eşti ca mărul
Pe care-l şterge ţăranul cu minteanul,
Ca să sclipească,
Ai prins luciu, străluceşti toată.

Toamna s-a reîntors de la marginea oraşului
Şi ne-a dat cu frunzele-n cap
Da, asta aveam de ars :
Frunzele care ne-au făcut vânt,
Pe unele le-am scris, pe altele nu,
Pe cele mai multe doar ne-am iscălit,
Am pus genunchiul ca pe ceafa unui învins.
Ne dă cu ele în gânduri, ni le-a pus în braţe,
Tineţi-le, sunt grăbită
Şi apoi sunt ale voastre.

Şi iată-ne mormane de aripi, avânturi moarte,
Sub nu ştiu care rug.
Trebuie să umblăm încet sub potopul de frunze,
Avem focul nostru care una-două se aprinde.
Doamne, iartă-i pe eretici!

Prin negru de fum

Are nişte ochi parcă ştie tot ce spunem,
Culmea ar fi să şi priceapă
Teorema oamenilor îndrăgostiţi
Pe care noi am descoperit-o
Şi care sună astfel :
,,Îndrăgostitul trăieşte în plus".
Asta se demonstrează simplu,
Luând unul şi cu una, dar nu la întâmplare
Şi adunându-i şi împărţindu-i la doi
Ce rămâne în plus e dragostea.
Ea se măsoară în waţi.
De unde jocul lansat tot de noi:
,,De-a v-aţi vaţelea",
Care nu poate fi înţeles decât de maturi,
De vrăjitori călări pe mături şi de tineri
Apţi de acest joc, şi cu oarecare cunoştinţe
Despre electricitate.
Electricitatea o avem în noi,
Totul se face fără cheltuială prea mare de energie.
Dacă doi se iubesc într-un oraş
Nu scade tensiunea în becuri,
Dar totodată se degajă
O cantitate de energie atât de mare
Că poţi pune în mişcare o casă întreagă,
O lume (proastă) care nu înţelege
Ce se întâmplă în natură şi deschide fereastra,
Întreabă unde sunt, iar s-au întîlnit?
Acestea sunt, de fapt, reziduurile energiei,
Talaşul, negru de fum,

Căci partea pură s-a cheltuit în scopuri înalte,
Mângâind o frunte, privind într-un ochi,
Ca şi când te-ai vedea într-o fântână,
În care Făt-Frumos a coborât dăunăzi pe-o frânghie,
Pe tărâmul celălalt şi-l aştepţi să se întoarcă,
Îl aştepţi la ochi, şi vezi unul mişunând pe acolo,
În adâncul din tărîmul celălalt,
Care ar cam semăna cu tine şi zici
Că tu eşti Făt-Frumos — *mutatis mutandis*.
Bine e când sunt doi
Şi poveştile mai funcţionează.

Mă întreb dacă vietatea asta înţelege ce spunem,
Are o privire de parcă-ar şti totul.

Denivelări

N-aş fi fericită să pot trăi aşa,
Nu găsesc rostul iubirii, dacă nu mă laşi să ard.
Uite cum se ridică fumul din ţigara asta
Şi ea a ars, asta m-a deranjat
Că prea te porţi cu mănuşi,
Mă supăr şi mă laşi aşa, să nu mă supăr, nu forţezi.
Da, un defect al meu:
Mă fac să zâmbesc femeile care cred
Că pot să modifice bărbaţii, după ritmul lor.
Nu numai că nu-i adevărat, dar se trezesc bătrâne
Şi beţivul rămîne tot un beţivan ordinar
Numai lor li s-a părut
Că uite acum-acum or să scoată din el untul,
Să-l facă model, ori geniu.
Am văzut multe cazuri de-acestea.
Noroc că nu beau că nu m-ar fi mai dres nimeni,
Mă dregeam singur de dimineaţă.
Şi ce fac ele? Femeile acelea?
Îl citesc pe Cehov.

Dragostea nu e o stare normală.
Nu-ţi place denivelarea,
Partener de joacă, precum la copii.
Cifre rotunde. La cifre rotunde suntem chit.
De reţinut ce vorbeam adineauri. Nu e voie să fie vid.
Locul acela îl ocupă cineva. Şi ce să fac, ce propui să mă fac?
Bătător de vid ! Nu nu mă pot băga în tot vidu.
Individul nu umple tot vidul.

Mergi pe stradă şi dacă te-ntorci înapoi,
Te izbeşte aerul care venea după tine:
Lăsai în urmă o dâră.
Dar cei care aleargă, trec fulgerător
Prin viaţă,
Ce furtună stârnesc, ce vârtej ?
Vârtejul este dâra ridicată în cer,
Dâra lăsată în viaţă care se ridică la cer.
Într-un astfel de vârtej stârnit
Când de fuga mea spre tine
Când de a ta spre mine,
Când de mersu-mpreună
Şi sufletele noastre se înalţă.
Ce rămâne jos nu e decât lest.

Intimitate

Când mă gândesc la tine
Îmi vine să-nchid uşa cu cheia
Să nu intre cineva peste noi
Ne-ar găsi lungiţi leşinaţi,
Ar crede că s-a comis o crimă,
Când colo exact contrariul,
Care e contrariul ăsta? Să faci un bine vital.
Nu un rău capital,
Să pui umărul la aducerea pe lume a unui om.
Exact chinul nostru ca să zic aşa,
Chin dulce ca mierea de flori de salcâm,
Când înfloresc salcâmii pe dealuri,
Pe la sfârşitul lui aprilie,
Şi albinele trag din flori fire galbene de nectar,
Deşiră florile pînă la dulceaţa maximă.
Iată-ne în această plasă a destrămării,
Zvârcolindu-ne în beneficiul văduvelor,
Orfanilor, asociaţiilor de protecţia animalelor,
E aproape o luptă corp la corp,
În gândul meu, acum,
Când mă gândesc la tine
Şi parcă vreau să te ţin departe
Şi automat, mâna se-ntinde să-nchidă uşa cu cheia,
Atât eşti de prezentă în gesturile ei, ale mâinii,
Te-ai insinuat ca o jale.
Care nu te-apucă de-o dată,
Ci aşa încetul cu încetul.
Întâi ţi-e sete de-o vorbă,
La urmă ţi-e foame
De buzele care spun vorba,

La urmă ţi-e dor şi apoi ţi-e jale
Şi tot mai jale la vale.

Ai devenit o intimitate de mâna-ntâia,
Aproape ca dumnezeu,
Dar ceva mai concret, mai pipăibil
Dumnezeu retras într-un colţ, înghesuit undeva,
O zeitate abstractă înghesuită într-un colţ,
Asta e femeia,
Fuga în materie a spiritului etern.

Dar ce înţelegi tu din toate astea?
Eşti femeie şi ţi-ajunge colţul acela
Şi pe lângă că nu-1 pricepi bine, ca mine,
Nici nu laşi pe alţii să-şi bată capul,
Să dezlege misterul
Pentru ce fugi, pleci,
Iei avioane peste avioane
Şi cine te mai poate urmări?
Că şi gândul meu are un capăt,
Cheltuiesc pe an
Cam o mie de ani-lumină de gând curat,
Dar nu pot mai mult,
Că nu sunt fonduri mai mari
În mintea omenească.

Încrustaţii

Am cărbune în păr, praf negru în ochi.
Dacă mă bate vântul
Ies din mine nori negri,
Mă tot spăl — curge păcură,
Oraşul acesta trăieşte pe un cărbune uriaş,
Sub hotel e o mină, sub sala sporturilor alta,
O reţea de galerii sub străzi
Şi îţi închipui oamenii
Scormonindu-le înfrigurați,
Ca şi când ar vrea să se încălzească în cenuşă.
Lucrurile astea ţi le scriu pe aer, caligrafic,
Am încercat întâi cu numele tău,
A ieşit foarte caligrafic,
Dar l-am şters iute cu cotul.
Cu pulpana paltonului
E frig şi jos e antracit
Şi tu eşti departe.
Şi nu poţi vedea
Cum cărbunele aici are într-adevăr suflu,
Şi dacă scriu iar în aer, cu degetul.
Numele tău, rămâne scris, o clipă,
Cel puţin eu îl văd,
Şi aşa îţi trimit poeme
Care se dizolvă apoi în respiraţia oamenilor.

Eşti parfumul pe care-1 visează nările lor.
E bine să porţi cu tine, peste tot
O trenă de amintiri frumoase
Să le vânturi, să le prefiri printre degete
Ca pe o pânzâ pentru a-i vedea apele.

Un oraş întreg se conturează în funcţie de tine,
O lume, o ţară nouă.

De ce m-am ferit eu cel mai tare,
M-a ajuns,
Iată-mă şi plin de patos,
Grecii îl scriau cu th?
Nu, aveau un semn special.
Îşi dădeau drumul sentimentelor şuvoi,
Când plângeau, şiroiau lacrimile,
Se făceau băltoace,
Ei rămâneau insule în mări de lacrimi,
Când se bucurau vorbeau tare,
Hohoteau.
Literatura lor are o doză de isterie,
Ba nu, aceasta însemna realitate
Adică patos,
Şi de aceea nici mie nu-mi e ruşine
Că vorbesc despre tine în gura mare,
Cânt dragostea cu o gură cât o şură,
Mă vaiet, şi mă dau cu capul de pereţi
Ca şi când peste tot aş fi.
Într-o mină,
Aici chiar sunt,
Şi ar rămîne pe pereţi
Încrustat capul meu
Şi câteodată chiar al tău,
Prin puterea trăirii.

Păsari

E drept că nu suntem păsări (mai ştii ?)
Dar zburăm destul de des
Şi în direcţii opuse,
Când te smulge viaţa din braţele mele
Se aude un icnet,
Ca şi când cineva ar fi fost pocnit în plex.
Rămîn aşa cu privirea tulbure o vreme
Şi mă aplec să privesc mai de-aproape pământul,
Văd urme, urme,
Şi câte-o furnică pe urmele tale,
N-o să te-ajungă din urmă, nici ea,
Altfel mă gândeam să-i dau o scrisoare
S-o ducă-n gură ca pe-un grăunte.
Sau chiar să i-o scriu pe-un bob de grîu.
Parcă şi văd furnica aceea
Căznindu-se să-mi târască mesajul de dragoste
Până la primul muşuroi,
Care ar fi vasăzică oraşul,
Şi acolo ţi-ar înmâna-o
Vârând-o pe sub uşă.

Şi eu zbor, şi eu aştept scrisori,
Te-am auzit şi pe tine icnind,
Uite aşa ne completăm noi,
Pocnind din oftat,
Ca două coperţi ale unei cărţi
Necitite până la capăt,
Care se trântesc închise brusc.

Când trec peste munţi mănânc.

Îţi e, nu-ţi e foame, treci peste munţi,
Ţi se aduce tava şi-nfuleci,
Trăgând cu coada ochiului la creste
A nins vasăzică în Carpaţi
Şi tu ai firul de pătrunjel în gură.
De multe ori mi se întâmplă
Să ies cu foaia de salată la câmpie,
Foaia de salată o las întotdeauna la urmă.
Îmi place pătrunjelul care împodobeşte vegetal
Platoul pus de stewardesă
(Acestea sunt din ce în mai urâte)
În faţa scaunului de care eşti legat(ă).
,,Prions attachez votre centures et de ne pas fumee !"
Asta şi pe nemţeşte şi pe englezeşte,
Dar tu înţelegi din capul locului
Că trebuie să stai ţeapăn în avion.
Am înfulecat de mult un sandwici
Peste Mont Blanc
Şi nu m-am gândit
Şi nu m-am gândit la tine
Că nu te cunoşteam,
Mă gândesc că dacă pică,
Ce să mai vorbim...
Era zăpadă sus, adică jos,
Bun ar fi fost un cocoloş de zăpadă
Aşa cum mănâncă uneori copiii,
La înălţimea aceea şi muntele înfuleca avalanşe,
Era o furtună...
Poftă bună, domnule Mont Blanc,
Pa şi pusi!
Am venit, am văzut şi m-am dus,
Aruncă un ban
Dacă vrei să mă mai vezi,
Aruncă un ban în prăpastie.

Şi peste Munţii Stîncoşi
Tot cu pătrunjelul în gură,
Mai bine ar fi fost trifoi cu patru foi.
Frumoasă privelişte
Se vede bine,
Era senin şi jos numai cratere şi colţi de stâncă
Carpaţii sunt gustoşi şi fragezi
— Să nu pierd ideea luat de amintiri —
Merg şi fără lămâie.
Eh, cât îmi plac mie munţii,
Şi nu ştiu de ce
Trebuie să mănânci deasupra lor,
Poate pentru a înlocui golurile de aer.
„Attachez votre centures..."

Iată umbra avionului pe un nor
Ca o pasăre adevărată
Născută dintr-o pasăre inventată,
Ouată de-o pasăre de fier
Şi asta se poate
Cu puţină imaginaţie din partea fierului.
Aşa'om fi şi noi doi
Umbrele unor îndrăgostiţi de foc,
Care aleargă
Unul spre altul în cosmos,
Cu viteze pe măsura distanţelor,
Şi din asta ne-am născut noi,
Prin profilare pe norii
Care sunt respiraţia omenirii
Şi aceste respiraţii
Hrănesc acum zborul nostru.
Da, ai dreptate
Şi Platon a zis ceva în felul acesta,
Dar fără poezie,

Oricum el n-avea.
Nu putea să aibă o deschidere atât de mare,
N-avea deschiderea asta, pricepi?
În primul rând el iubea sau nu iubea
Atunci când a zis-o
Dacă nu iubea.
Cum s-o nimerească atât de frumos?
Mi-ai tăiat, avântul
Cum tai mămăliga cu aţa,
O împarţi frumos în felii,
Dar se pierde unitatea.
Unde rămăsesem?
Tot în aer, da, zburăm...

Conversaţii

Conversăm din două păsări diferite
Şi uneori neparalele,
Care habar n-au ce gândim noi,
Nu ne aud vorbele gândului
Din cauza turaţiei mari,
Habar n-au ce dragoste mare
Atârnă greu în ele,
Asta în afara bagajelor.
Şi pe tine te-au pipăit aceia?
Spune nu! că m-apucă pandaliile.
Nu dau voie nimănui.
Şi nici unui stat
Să pună mâna pe tine,
Proprietate particulară, scurt!
Valoara nedeclarabilă.
Aveţi ceva de declarat?
Da, domnule, iubesc, i-am declarat-o lui.
Aşa să le răspunzi întotdeauna la vamă
Şi vei fi lăsată să treci liberă, oriunde.
Căci peste tot
Această parolă are o valoare magică.
Se uită doar lung la tine
Şi te lasă-n plata domnului,
Acestea sunt dispoziţiile internaţionale
(Pentru că, îţi spun un secret :
E nevoie de oameni).

Cât ţine clipa

Programul acesta tu mi-l faci,
Să ştii
N-am nici o vină
Pentru nopţile astea în cap.
Spuneai ieri că ai vrea să trăieşti rotund,
Ca o moleculă,
Şi cum am mai spus? Nu ştiu,
Pentru tine am spus nu pentru mine.
Tu trebuie să ţii minte.
Ideea era că cineva se tot amestecă
Şi strică molecula,
Ideea corpului străin.
Habar n-am ce-am vrut să spun.
Împreună clipa e mare.
Trăim o clipă mare.
Clipa e până clipeşti o dată, nu?
Cât ţii ochii deschişi,
Şi cine mă obligă
Să nu ţin ochii deschişi toată viaţa?

Nu ne plac lucrurile fără sfârc.
Şi ce dacă mi-ai dat telefon,
Nu e o virtute
— Vrei să-ţi fiu recunoscătoare —
Principalul era să mă găseşti.
Cine ştie unde-ai sunat tu.
Vinovăţiile mele sunt mici
Şi pedepsele să fie la fel.
Eu nu pedepsesc, ba da, nici nu-ţi dai seama.

Sunt de o bunătate infernală
Mă gîndesc numai la tine
Să nu-ţi tulbur liniştea
Şi tu zici că de ce nu ţi-o tulbur.
Ai fost ca un arici care se coafează
Şi stă cu casca în cap făcut ghem.
N-ar trebui să mă faci să sufăr
Pentru că eu sunt strălucitoare când sufăr
Şi atrag atenţia bărbaţilor,
Ar trebui să-ţi fie frică de asta,
Da'nu mai poţi tu de asta, bine zici.
Cine se uită la mine moare,
Pică jos.
Dar cine ţi-a dat lustru?
Ce fac eu cu ceasurile libere,
Care îmi iau tot timpul?
Acum eşti porţelan,
Erai ceramică bună, de-a noastră,
Încercată, trecută prin Cucuteni
Şi la rînd, pînă la Oboga şi Marginea.
Cu istoria pe smalţ.
Trebuie să mă port cu grijă cu porţelanul.
Numai eu ştiu ce greu se lucrează.

Vasul

Umblu cu vasul scump prin oraş
Îl ţin în palmă,
Parcă sunt orbul,
Trebuind să care el vasul cu mirt
Şi am grijă de bunul cetăţii,
Cred că e vorba mai degrabă de mir,
Sau de altceva,
Ambrozie pentru zei,
Da, pe atunci se dădea la liber.
Asta fac tot timpul,
Fug de înghesuială,
Te port în gând
Şi orice stop mă enervează.
De aceea nu suporţi nici tu nevederile,
Când vezi
Că mi-am luat ochii de la porţelan,
Te temi să nu te faci cioburi.

Cineva repară butoaie pe stradă,
Asta n-am mai auzit
De când eram mici.
Avem şi noi ceva de reparat.
Eu aş cere şi-o doagă de rezervă.

Eu ştiu ce-mi lipseşte mie
Când nu sunt cu tine
Cercul tău,
Cercul tău magic,
Că tot am pornit de la butoaie,
Simt că sunt suspendată, undeva,

În univers,
Şi nu unde trebuie,
Pusă câş, sunt vărsată în lume
Şi vine mâna ta, alunecă pe frunte
Şi din nou sunt eu, mă adun,
Sunt atât de concentrată în mine,
Esenţă de femeie.
Asta e bine spus, dar nu ştiu cum arată.
Uite-te la mine,
Toate cuvintele îmi vine să le scriu împreună
Când mă uit la tine,
Fac greşeli gramaticale,
De ce facem greşeli gramaticale
În faţa perfecţiunii,
Cum simţi nevoia de moare după un chef.
Asta e prea mult spus.
Şi eu la fel, tot aşa risipit, pierdut
Şi doar lângă tine
Ceva-ceva mai altfel,
Numai că tu eşti, cum zici, concentrată
Iar eu nu pot deloc să mă concentrez.
Ce frumos s-aude flautul,
Sună în noi ca-n pădure, i-auzi,
Ne-a prins când suntem mai scorburoşi,
Mai apţi pentru ecouri.

Chiar când nu se întâmplă nimic
Se întâmplă o mie de lucruri
Între noi.

Muşuroaie

O stea m-a călăuzit la aceşti sâni,
Ca la două, albe, muşuroaie cu minuni.
Eu nu vin de la răsărit, ci de la apus.
Dar tot aici steaua m-a condus,
Îngenunchez la sânii tăi, ca magul.
Şi nu mai pot de dragul lor, de dragul.
În ei furnicile lucrează de cu noapte,
Furnicile care dau lapte.
Că este pace ori război afară,
Retrase-n munţi furnicile tot ară.
Trebuie lucrat într-una acest, lut.
Unde e veşnic ceva de făcut.
Ca la fântâna cea de lângă casă,
Ce cumpăna în noapte şi-o apasă.

Obrazul lasă să-l îngrop în sâni,
Ca-n două muşuroaie cu minuni,
Mormântul din care, fără-a osteni,
Voi învia a treia zi.

CUPRINS

În acest spaţiu infinit 5
Tertip 7
Salt 9
Tablă 10
Dimpotrivă 12
Such a tuch 15
Zi bună 16
Sonete amestecate 18
Lumini mici 20
Aproape 21
Greul pământului 23
Numai 25
Cercuri, spirale 26
Parfum 28
Încropeală 30
Logodna 32
Crusta 35
Stare 37
Bărbia vânătă 39
Valoarea respiraţiei 41
Erată la rai 43
Rochia de lână 45
Cros 47
Obsesii 49
Puritatea 51
Stafiile 53
Sfântă oboseală 55
Contra clepsidrei 56
Îti semeni 58
Abstracţiuni 60
Cerul 62

Cosaşii 63
Oriunde, sus 65
Via 67
Campari 70
Pe nealteratelea 72
Luna 73
Războinici 75
Albicioasa 77
Grabă 79
Liniştea 80
Inefabilul 83
Blestemul doi 85
Alunecarea de castane 87
Mătasea 91
Pagina a cincea 92
Discul aruncătorului de discuri 95
Tratat despre tril 98
Miezul pietrii 100
Pastorala nr. 15 101
Pastorala nr. 3 102
Sonetul XV 103
Sonetul XXX 105
Să visăm 106
Sonetul XXXI 107
Sonetul XXXII 109
Sonetul IX 111
Căuş 113
Sonetul XIX 116
Iolă 118
Extaz 120
Ninsoarea 121
La izvoare 123
Prin negru de fum 125
Denivelări 127

Intimitate 129
Încrustaţii 131
Păsari 133
Conversaţii 137
Cât ţine clipa 138
Vasul 140
Muşuroaie 142